

Chương 4

Bệnh Viện

Giết người thì dễ, việc phiền phức là xử lý xác chết như thế nào.

1

*N*gày mùng 2 tháng 11.

Hồ Hoa Sen là một cái hồ nhỏ trong thành phố, mỗi năm vào mùa hè, trong hồ đều nở đầy hoa sen, vì thế mà có cái tên đó. Phía nam của hồ Hoa Sen có một bãi cỏ, từ lâu đã trở thành nơi đi dạo thư giãn lý tưởng của người dân thành phố gần đó.

Mấy tháng nay, khu vực tương đối bằng phẳng ở phía đông bãi cỏ bị một nhóm các bà các cô yêu thích Aerobics chiếm dụng. Cứ đúng 8 giờ sáng hàng ngày là họ tập trung ở đó, nhảy múa sôi động đến khoảng 10 giờ mới kết thúc.

Hôm nay cũng vậy, sau khi một nhóm các chị em đã lớn tuổi đến đông đủ, người tổ chức là bà Lục liền lấy một chiếc loa mini ra, chuẩn bị bắt đầu bật nhạc. Nhưng bà còn chưa kịp ấn nút, thì có một điệu nhạc khác đã vang lên trước.

Đó là một bài hát rất thô tục, khi bật nhạc ở những nơi không gian rộng rãi thoáng đãng, ưu thế lớn nhất là có thể tạo được cường độ âm thanh thoải mái.

“Điện thoại di động của ai thế? Mau nghe đi.” Bà Lục quàng quạc nói một câu. Nhưng tất cả các bà các cô ở đó đều tỏ vẻ không liên quan gì đến mình. Giây lát sau, bà Lục nhận ra âm thanh đó không phát ra từ phía trước mặt mình mà từ phía sau, thế là bà quay người lại.

Phía sau lưng bà có một chiếc ghế băng công cộng, tiếng nhạc đang phát ra từ phía dưới chiếc ghế.

“Ai mất điện thoại di động không biết?” Bà Lục vừa lẩm bẩm vừa bước tới, bà chống tay phải vào mặt ghế rồi từ từ ngồi xuống, thì thấy bên dưới chiếc ghế có một chiếc túi nilon màu đen, bên trong nhét không ít đồ. Bà Lục với tay trái kéo chiếc túi ra ngoài, thấy khá nặng.

Lúc này, mấy bà cô thích hóng chuyện cũng đã đi tới vây xung quanh.

“Đây là đồ của ai nhỉ?”

“Hình như bên trong có điện thoại di động.”

“Đang đổ chuông đấy, có khi là người mất gọi đến cũng nên, bắt máy là biết ngay.”

“Có nên bắt máy không?”

“Có gì mà không nên? Bao nhiêu người cùng đứng nhìn ở đây, có ai là kẻ trộm đâu.”

Các bà các cô bàn tán xôn xao, bà Lục mở nút buộc ở phía trên chiếc túi nilon, mở miệng túi ra, nhìn vào bên trong. Thoạt nhìn hình như chưa thấy rõ, thế là bà kéo chiếc túi xuống, các thứ bên trong liền hiện ra rõ mồn một.

Bà Lục như bị điện giật, cả người bật lại về phía sau nửa bước, sau đó ngồi phịch xuống đất, đồng thời hét lên như khóc: “Ôi mẹ ơi!”

Ba phút sau, cảnh sát khu vực ở đồn công an gần đó đã lập tức có mặt chằng dây cảnh giới ở hiện trường. Nhưng dây cảnh giới cũng không ngăn được sự hiếu kỳ của mọi người. Tất cả những người nhàn rỗi ở ven hồ Hoa Sen đều đổ dồn tới, họ vây xung quanh vòng ngoài, chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán xôn xao.

Khoảng mười phút sau, La Phi dẫn nhân viên kỹ thuật đến hiện trường. Họ rẽ đám đông đi vào bên trong khu vực cảnh giới. Lập tức liền thấy ngay chiếc túi nilon đang nằm chỏng chơ bên chiếc ghế băng, miệng túi lộ ra một mớ tóc đen.

La Phi nghiêm nét mặt, anh khom người ngồi xuống gần sát, đưa tay kéo hẳn chiếc túi ra, chiếc đầu người bên trong lộ rõ mặt mũi.

Đó là đầu của một người đàn ông, hai mắt mở một nửa, chết không nhắm mắt. Gương mặt ông ta vẫn còn nguyên sắc thái trước khi chết, bi thương, kinh ngạc, sợ hãi, tức giận, rất nhiều cảm xúc dữ dội đan xen lẫn nhau, khiến người khác nhìn rồi khó quên.

La Phi khẽ thở dài một tiếng, sau đó quay đầu nói với Doãn Kiếm ở bên cạnh: “Gọi điện thoại bảo Trang Tiểu Khê đến.”

Sau khi đến hiện trường, Trang Tiểu Khê đã xác nhận đó chính là Lý Tuấn Tùng, người đã mất tích nhiều ngày. Bà đứng trước đầu của chồng, im lặng hồi lâu, trên gương mặt bà không thể hiện cảm xúc gì. Nhưng La Phi biết, chỉ là bà đã quen với việc giấu chặt những tình cảm mềm yếu đó dưới lớp vỏ cứng bên ngoài.

Mặc dù đã sớm dự đoán trước được là Lý Tuấn Tùng đã bị hại, nhưng sự xuất hiện của chiếc đầu nạn nhân vẫn khiến cho tính chất của vụ án có thay đổi lớn. Vụ bắt cóc đã biến thành vụ giết người chặt xác. Vì lúc đó có quá đông người tụ tập xung quanh hiện trường để xem, nên thông tin ven hồ Hoa Sen xuất hiện đầu người lập tức lan đi và nhanh chóng trở thành chủ đề kinh sợ được bàn tán khắp nơi trong thành phố.

Ban chuyên án lập tức được mở rộng quân số, Giám đốc Sở Công an thành phố Tổng đích thân lãnh đạo. Chiều hôm đó, sau khi mở rộng quân số, ban chuyên án tổ chức cuộc họp đầu tiên tại phòng họp của trụ sở Công an thành phố để phân tích tình hình vụ án. Ngoài Giám đốc Tổng ra, còn có một nhân vật cao cấp tham dự cuộc họp. Đó là một người đàn ông khoảng 50 tuổi, dáng người gầy nhỏ nhưng dáng vẻ rất uy nghiêm. La Phi biết người này chính là Đường Triệu Dương, bí thư ủy ban Chính pháp của thành phố, nắm giữ chức vụ cao trong ban thường vụ thành ủy.

Công tác điều tra hình sự của công an cũng được coi là một bộ phận công việc thuộc sự quản lý của ủy ban chính pháp, nhưng bí thư ủy ban Chính pháp đích thân tham dự cuộc họp điều tra hình sự thì đúng là hiếm có. La Phi không biết đó là do sự trọng thị đối với vụ án này hay là còn có nguyên nhân khác? Anh cũng không lấy đâu ra thời gian để phân tích những việc của quan trường, việc khẩn cấp trước mắt là báo cáo tình hình vụ án với các lãnh đạo.

Người chết tên là Lý Tuấn Tùng, nam giới, năm nay 46 tuổi. Nguyên là bác sĩ chuyên khoa của khoa Thận bệnh viện Nhân Dân, nửa năm trước bị đuổi việc vì một sự cố trong điều trị, sau đó thất nghiệp. Tối ngày tháng 10, Lý Tuấn Tùng một mình lái chiếc xe Camry đến khu phong cảnh Sở Cương ở ngoại ô thành phố, sau đó mất tích. Chiều ngày 30 tháng 10, vợ của Lý Tuấn Tùng là Trang Tiểu Khê nhận được một gói bưu phẩm, trong gói bưu phẩm có một ngón tay người. Sau khi kiểm tra dấu vân tay, phát hiện ngón tay bị cắt này ngón cái ở bàn tay phải của Lý Tuấn Tùng. Bề mặt cắt của ngón tay có thể thấy được phản ứng của cơ thể sống, cho thấy khi bị cắt, Lý Tuấn Tùng vẫn còn sống. Người gửi bưu phẩm lấy đó để uy hiếp Trang Tiểu Khê, yêu cầu đối phương chuẩn bị một số kim cương trị giá một triệu tệ đến trao đổi ở sân vận động Kim Sơn vào tối hôm đó.

“Tên bắt cóc đã thiết kế một kế hoạch trao đổi rất kín kẽ, việc bố trí không chế hiện trường của cảnh sát hoàn toàn thất bại, số kim cương để làm tiền chuộc đã bị tên bắt cóc lấy mất.”

Nghe đến đây, Đường Triệu Dương khẽ lắc đầu, dường như trong đầu đã có một vài suy nghĩ.

Giám đốc Tổng để ý sắc mặt của Đường Triệu Dương, ông ra hiệu cho La Phi tạm dừng, sau đó giải thích riêng cho Đường Triệu Dương: “Trang Tiểu

Khê hy vọng có thể nối lại được ngón tay bị cắt cho Lý Tuấn Tùng, nên không đồng ý thực hiện theo chiến thuật kéo dài thời gian của cảnh sát nhất định đòi trao đổi với tên bắt cóc ngay trong tối hôm đó. La Phi và đội cảnh sát đành phải gấp rút ra quân...”

Đường Triệu Dương “ừ” một tiếng, nhìn La Phi nói: “Tiếp tục đi!”

La Phi liền tiếp tục thuật lại: “Ngay sau đó cảnh sát đã tiến hành điều tra, lần tìm tung tích tên bắt cóc từ nhiều góc độ, nhưng không có được bước đột phá hiệu quả nào. 7 giờ 58 phút sáng nay, nhân viên tổng đài 110 nhận được điện thoại báo cảnh sát, nói là phát hiện thấy một đầu người trên bãi cỏ ven hồ Hoa Sen. Tôi lập tức đưa quân đến hiện trường khám nghiệm. Sau khi mời Trang Tiểu Khê nhận diện, kết luận đó chính là đầu của Lý Tuấn Tùng, được đựng trong một chiếc túi chuyên đựng rác màu đen. Ngoài ra, trong chiếc túi còn có một chiếc điện thoại di động và một mẫu giấy. Chiếc điện thoại di động là của Lý Tuấn Tùng sử dụng khi còn sống, trong quá trình trao đổi, tên bắt cóc cũng đã dùng chiếc điện thoại di động này để liên lạc với Trang Tiểu Khê. Lúc đó, chiếc túi bị giấu dưới một chiếc ghế băng, chiếc điện thoại di động thì được cài chuông báo thức sẵn từ trước. Sau khi tiếng chuông reo lên, một nhóm các bà các cô đến tập thể dục ở hiện trường phát hiện ra. Trên mẫu giấy viết một câu, chắc là tên bắt cóc đã cố tình để lại.”

Trong lúc La Phi nói, Doãn Kiếm phối hợp điều khiển máy chiếu, liên tục trình chiếu cho những người tham dự cuộc họp xem những tấm ảnh chụp được ở hiện trường. Cuối cùng, khi nói đến mẫu giấy, trên màn hình cũng xuất hiện hình ảnh tương ứng, cho nên La Phi không đọc câu chữ được viết trên mẫu giấy, mà để mọi người tự đọc.

Trên mẫu giấy đó viết:

Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!

Phòng họp trong chốc lát trở nên vô cùng im lặng. Mọi người đều trầm tư suy nghĩ, thử suy đoán hàm ý phía sau câu nói đó.

Một sát sau giọng La Phi lại vang lên: “Chữ trên mẫu giấy là chữ in, không thể giám định nét chữ; Nhân viên kỹ thuật đã kiểm tra kỹ toàn bộ đồ vật để lại trên hiện trường, cũng không phát hiện ra những vết tích như vân tay... Ngoài ra, hiện trường nằm ở ven hồ Hoa Sen, xung quanh thiếu thiết bị camera giám sát trên đường, cho nên không thể sử dụng biện pháp điều tra camera giám sát để phá án.”

Giám đốc Tổng tiếp lời: “Điều này có nghĩa là, đôi thủ của chúng ta có ý thức rất cao trong việc phản trình sát.”

La Phi gật đầu nói: “Ít nhất cho đến bây giờ, tất cả mọi hành động của hắn đều không để lại bất cứ manh mối nào cho cảnh sát tiến hành điều tra.”

Giám đốc Tổng dừng lại giây lát rồi lại hỏi: “Thời gian tử vong thì thế nào?”

“Căn cứ vào tình hình phân hủy của đầu người chết và nhiệt độ môi trường trong thời gian gần đây, pháp y đã đưa ra phán đoán là khoảng ba ngày.”

“Khoảng ba ngày...”, Giám đốc Tổng nhảm tính, “Thế có nghĩa là vào khoảng thời gian trao đổi tiền chuộc.”

La Phi gật đầu, phân tích thêm: “Rất có khả năng sau khi lấy được tiền chuộc, tên bắt cóc đã lập tức giết hại Lý Tuấn Tùng. Trong kế hoạch của hắn, e là không hề có ý định để cho Lý Tuấn Tùng một con đường sống.”

“Đây hoàn toàn không phải là một vụ bắt cóc đơn thuần.” Giám đốc Tổng đưa ra phán đoán, “Đây là một vụ án giết người để báo thù đi kèm với tống tiền.”

La Phi đồng ý với phán đoán của đối phương. Nếu chỉ là giết hại con tin sau khi bắt cóc, tên bắt cóc hoàn toàn không cần thiết phải xử lý đầu của người chết theo cách đó. Để đầu người chết ở công viên thành phố, nơi rất đông người qua lại, đồng thời dùng điện thoại di động để gây sự chú ý, hành động này rõ ràng thể hiện ý đồ báo thù mãnh liệt. Hơn nữa, việc cố tình để lại mẫu giấy tin nhắn đó càng muốn tuyên bố với mọi người một thông điệp gì đó.

Thực ra, trước đây La Phi đã coi điểm mâu thuẫn khi còn sống của người chết là trọng điểm điều tra. Nhưng khi đó, hướng nghĩ bao quát vẫn tập trung vào vụ bắt cóc, cũng có nghĩa là mục tiêu của tên bắt cóc chủ yếu là tiền; Nhưng bây giờ xem ra hướng nghĩ này đúng là phải thay đổi, mục đích chủ yếu của tên bắt cóc phải là báo thù, còn đòi tiền chỉ là kế hoạch kèm theo.

Giám đốc Tổng lại chăm chú nhìn vào dòng chữ trên màn hình một lúc, chân mày ông từ từ nhíu lại, lộ rõ vẻ lo lắng. Cuối cùng, ông đưa mắt nhìn sang La Phi: “Khi điều tra, các anh cần chú ý: Không chỉ là lần tìm hung thủ mà còn phải đề phòng lại có người bị hại tiếp theo.”

La Phi hít một hơi thở sâu, nói bằng giọng rất trầm: “Rõ.”

“Tất cả những kẻ có tội đều phải chịu sự trừng phạt!” Hai chữ “tất cả” này, rõ ràng không phải một mình Lý Tuấn Tùng có thể thay thế được.

Như vậy, những người sẽ bị trừng phạt ngoài Lý Tuấn Tùng ra, còn ai nữa? Cảnh sát buộc phải có sự chú trọng thích đáng đối với câu hỏi này.

Giám đốc Tống lại nói: “Nếu thông tin đã lan rộng, thì không cần thiết phải che giấu nữa. Tôi thấy có thể đưa ra thông cáo yêu cầu toàn thành phố hợp tác hỗ trợ cho việc điều tra. Treo một khoản tiền thưởng phù hợp cũng được. Tiến hành một trận đánh toàn dân, cho dù hấn ẩn sâu đến đâu, cũng phải moi ra bằng được! Ngoài ra trong quá trình điều tra, cần người cần của đến đâu, cậu không phải lo lắng - tôi không đưa ra bất cứ hạn chế nào đối với cậu.”

La Phi đáp: “Vâng!” Lãnh đạo nói ra những lời như vậy, đã thể hiện rõ thái độ phải phá án bằng bất cứ giá nào. Điều này đối với La Phi vừa là sự ủng hộ, đồng thời cũng là áp lực.

Sau khi mọi việc đều được bố trí thỏa đáng, Giám đốc Tống quay sang Đường Triệu Dương đang ngồi bên cạnh hỏi xin ý kiến: “Bí thư Đường, anh thấy thế nào?”

Đường Triệu Dương không trực tiếp trả lời đối phương, ánh mắt ông chăm chú nhìn vào La Phi. Sau khi tập trung nhìn hồi lâu, ông lên tiếng: “Đội trưởng La, tôi biết anh là một cảnh sát ưu tú. Anh đã từng phá rất nhiều vụ án, đối thủ ghê gớm hơn nữa anh cũng không sợ. Cho nên những lời động viên, những lời nghiêm khắc, tôi nghĩ đều không cần nói, tôi tin vào năng lực của anh. Tôi chỉ muốn giải thích về lý do tại sao hôm nay tôi có mặt ở đây.” Sau khi dừng lại giây lát, ông nhấn rõ từng câu từng chữ: “Bởi vì Lý Tuấn Tùng, anh ấy đã từng cứu sống con trai tôi.”

Giám đốc Tống nói thêm: “Con trai bí thư từng mắc chứng tăng ure máu do suy thận, chính Lý Tuấn Tùng đã làm phẫu thuật thay thận. Cuộc phẫu thuật thành công, hồi phục cũng rất tốt.”

Chân mày La Phi hơi nhếch lên, anh thấy bất ngờ. Anh nhớ đến những tấm X quang trong thư phòng của Lý Tuấn Tùng, hóa ra một trong những bức hình đó là của công tử nhà Đường Triệu Dương.

Nếu như vậy, Lý Tuấn Tùng đúng là ân nhân của Đường Triệu Dương. La Phi thầm nở nụ cười nhăn nhó: Đối với anh, vụ án này lại có thêm một áp lực vô hình nữa!

2

Thông cáo hợp tác hỗ trợ điều tra:

“Gần đây, trong thành phố xảy ra một vụ bắt cóc giết người dã man. Nạn nhân là một người đàn ông trung niên cao một mét bảy mươi hai, nặng sáu mươi ba ki-lô-gam. Vào tối ngày 23 tháng 10, nạn nhân lái một chiếc Camry

màu trắng (biển số *AEK282), đến khu phong cảnh Sở Cường ngoài ô vào khoảng 20 giờ 15 phút, sau đó mất liên lạc với mọi người, chiếc xe bị bỏ mặc ở bên đường khu phong cảnh Sở Cường. Sáng ngày mùng 2 tháng 11, người dân phát hiện thấy đầu người bị hại ở bãi cỏ bên hồ Hoa Sen, phần còn lại của cơ thể nạn nhân hiện vẫn chưa tìm thấy.

Cảnh sát suy đoán, nạn nhân đã bị bắt cóc vào tối ngày 23 tháng 10, bị giết hại trong khoảng thời gian từ tối ngày 30 tháng 10 đến ngày 31 tháng 10.

Khi mất tích, nạn nhân mặc một chiếc áo jacket kiểu nam màu nâu đen và quần tây màu xanh đen, đi giày da màu đen. Ngoài ra, khi bị giết, nạn nhân đã bị mất ngón tay cái của bàn tay bên phải.

Đề nghị mọi người dân trong thành phố cung cấp manh mối phá án. Nếu manh mối trực tiếp giúp được cảnh sát phá án, sẽ được nhận ba hăm nghìn tệ tiền thưởng.”

Bên dưới thông cáo hợp tác hỗ trợ phá án còn có ảnh cá nhân của Lý Tuấn Tùng và ảnh chụp miêu tả trang phục và giày dép giống như loại Lý Tuấn Tùng mặc trên người khi mất tích. Bản thông cáo đã được đưa tin đến toàn bộ người dân trong thành phố qua các kinh truyền thông lớn.

Cùng với đó, cảnh sát cũng triển khai toàn diện việc điều tra xét hỏi thông tin từng cá nhân. Tính chất vụ án đã được xác định là “Vụ bắt cóc giết người nhằm mục đích báo thù”, cho nên trọng điểm điều tra được khoanh vùng cụ thể hơn, đó là các mối quan hệ có mâu thuẫn của Lý Tuấn Tùng khi còn sống.

La Phi và Doãn Kiếm đến khoa Y vụ của bệnh viện Nhân Dân, họ cần tiến hành tổng kết tình hình các mối là quan hệ xã hội của Lý Tuấn Tùng trong thời gian công tác bao gồm các mối quan hệ với bệnh nhân và các mối quan hệ trong công việc.

Người đón tiếp La Phi vẫn là trưởng khoa Y vụ Tiêu Gia Lân. Trước những câu hỏi của cảnh sát, ông ta cảm thán: “Bây giờ quan hệ giữa bệnh viện, bác sĩ với bệnh nhân và người nhà bệnh nhân đúng là rất căng thẳng. Chuyện bệnh nhân và người nhà bất mãn với cán bộ nhân viên của bệnh viện đã trở thành tình trạng bình thường. Những người văn minh một chút thì tố cáo, những kẻ vô lý thì động thủ luôn. Ngày nào khoa Y vụ chúng tôi cũng phải xử lý những chuyện như vậy, vô cùng đau đầu nhức óc. Công việc trưởng khoa của tôi có dễ làm đâu. Cụ thể về tình hình của Lý Tuấn Tùng ấy à, có thể kiểm tra nội dung ghi chép công việc ở khoa Y vụ lấy thông tin về những vụ mâu thuẫn và tố cáo liên quan đến anh ta.”

La Phi gật đầu: “Thế thì phiền các anh nhanh chóng kiểm tra giúp.”

Tiêu Gia Lân cử một nhân viên trong khoa tên là Đàm Tĩnh làm việc này, sau đó lại nói tiếp: “Thông thường sau khi xảy ra mâu thuẫn, đối phương đều yêu cầu bồi thường kinh tế, nhưng vì thế mà bắt cóc giết người thì cũng quá khoa trương. Thực ra, trong hầu hết các vụ mâu thuẫn, trách nhiệm hoàn toàn không thuộc về cán bộ nhân viên bệnh viện chúng tôi, tổ chức của rất nhiều bệnh nhân rất kém, đã không hiểu kiến thức điều tra, lại còn rất vô lý. Có những người thậm chí còn cố ý gây sự để tống tiền. Trong ấn tượng của tôi, mâu thuẫn thực sự liên quan đến trách nhiệm của Lý Tuấn Tùng hình như có hai vụ. Một là vụ Vương Ngọc bị chết, còn một vụ nữa là do chẩn đoán sai.”

La Phi nhảy cảm hỏi: “Vụ chẩn đoán sai đó là như thế nào?”

Tiêu Gia Lân nói một câu: “Việc đó chắc chắn là không liên quan đến vụ án này...”

“Có liên quan đến vụ án hay không, nên để cảnh sát phán đoán.” La Phi nhắc nhở đối phương, “Anh chỉ cần nói cho chúng tôi biết diễn biến sự việc là được.”

“Được thôi.” Tiêu Gia Lân xòe tay, sau đó bắt đầu kể, “Người bị chẩn đoán nhầm là một người đàn ông tên Hứa Minh Phổ, khoảng 50 tuổi. Khi đó, kết luận chẩn đoán của Lý Tuấn Tùng là nhiễm trùng đường kết niệu, kê toa thuốc chống viêm đơn giản rồi cho bệnh nhân về. Sau đó triệu chứng của Hứa Minh Phổ ngày càng xấu đi, không lâu sau, ông ta lại đến bệnh viện Hồng Sơn làm kiểm tra, kết quả phát hiện bị ung thư thận, mà đã là giai đoạn cuối.

“Cũng có nghĩa là: Trước đó, khi tiểu ra máu, thực ra đã bị ung thư, nhưng Lý Tuấn Tùng lại không kiểm tra ra. Cho nên bị kéo dài thêm mất nửa năm, bệnh tình đã trầm trọng đến mức không thể cứu vãn được.”

“Đúng là như vậy.”

“Thế thì trách nhiệm của Lý Tuấn Tùng rất nghiêm trọng nhỉ?”

“Đúng là nghiêm trọng, hơn nữa rất khó hiểu. Chẩn đoán ung thư thận chủ yếu dựa vào kiểm tra hình ảnh, tỉ lệ phù hợp đạt đến trên 90%. Trước đó, khi kiểm tra đã chụp X quang, bây giờ vẫn kiểm tra được phim gốc, hình ảnh của khối u vô cùng rõ. Đáng lý ra, chỉ cần bác sĩ nhìn thấy tấm phim chụp X quang này, thì sẽ không chẩn đoán nhầm mới phải, chứ đừng nói đến bác sĩ chuyên khoa như Lý Tuấn Tùng!” Nói đến đây, Tiêu Gia Lân dừng lại một lát, rồi thay đổi giọng điệu: “Tôi thậm chí nghi ngờ rằng lần đó Lý Tuấn Tùng đã cố tình chẩn đoán sai.”

“Cố tình chẩn đoán sai? Tại sao?”

“Lúc đó không phải là Vương Cảnh Thạch đang gây sự với bệnh viện sao? Khi đó bệnh viện đã ra quyết định, yêu cầu Lý Tuấn Tùng đứng ra gánh trách

nhiệm, đáp ứng yêu cầu bồi thường của đối phương, nếu không sẽ đuổi việc anh ta. Chưa biết chừng, vì thế mà Lý Tuấn Tùng nảy sinh tâm lý oán hận, cho nên cố tình chẩn đoán sai để gây phiền phức cho bệnh viện.”

Trả thù bệnh viện bằng cách chẩn đoán sai? Nhưng xảy ra sự việc như vậy, đối tượng mà bệnh nhân oán hận nhất vẫn là vị bác sĩ đưa ra chẩn đoán chứ. Với tính cách yếu đuối như Lý Tuấn Tùng, ông ta có gan sử dụng những thủ đoạn như vậy không? La Phi rất nghi ngờ về điều này. Nhưng theo lời của Tiêu Gia Lân, nếu không phải là cố ý thì cũng quá khó hiểu.

Liệu có phải là do phải chịu áp lực quá lớn về mặt tinh thần trong lúc không tập trung mới đưa ra chẩn đoán sai nghiêm trọng như vậy? Vì Lý Tuấn Tùng đã bị giết hại, những phỏng đoán này e là khó có thể xác thực được. Nhưng lúc này, điều La Phi quan tâm hơn lại là phản ứng của bệnh nhân.

“Bệnh nhân đó - tên là Hứa Minh Phổ phải không? Ông ta có đến chỗ các anh để gây sự không?”

“Tất nhiên là có. Tâm trạng ông ta rất bức xúc, nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao cũng là việc liên quan đến mạng sống con người.”

“Thế ông ấy đưa ra yêu cầu gì?”

“Chắc chắn là yêu cầu bồi thường rồi, hơn nữa lập tức đòi tận những một triệu tệ.”

Một triệu tệ? Số kim cương mà tên bắt cóc yêu cầu không phải cũng trị giá một triệu tệ sao? Nét mặt La Phi trở nên nghiêm nghị. “Sao anh có thể nói việc này chắc chắn không liên quan đến vụ án?” Anh nhìn Tiêu Gia Lân vẻ khó hiểu, “Theo tôi, tay Hứa Minh Phổ này rất khả nghi đấy!”

“Nhưng Hứa Minh Phổ hoàn toàn không có thời gian gây án.” Tiêu Gia Lân giải thích, “Thời gian này ông ta nằm ở phòng bệnh trong khoa Thận của bệnh viện chúng tôi suốt, làm sao mà đi bắt cóc giết người được chứ?”

“Ồ? Ông ta nằm ở viện các anh?”

“Đúng thế, để cho yên chuyện mà. Điều kiện chúng tôi đưa ra là lập tức bố trí cho ông ta nhập viện điều trị, miễn mọi chi phí. Có thể ông ta mới chịu để yên đấy.”

“Ông ta nhập viện cụ thể vào ngày nào?”

“Chắc là thứ sáu tuần trước thì phải?” Tiêu Gia Lân lấy điện thoại di động ra xem một lúc rồi khẳng định: “Đúng rồi, chính là thứ sáu tuần trước, ngày 23 tháng 10.”

La Phi chau mày lại - ngày 23 tháng 10, không phải chính là ngày Lý Tuấn Tùng rời khỏi nhà và mất tích sao? Anh cảm thấy việc này càng lúc càng cần phải nghiên cứu kỹ, liền truy hỏi: “Ông ta đến gây sự như thế nào, nằm viện thế nào, anh kể lại chi tiết toàn bộ quá trình sự việc cho tôi biết.”

Tiêu Gia Lân vừa nhớ lại vừa kể. “Chiều hôm đó, Hứa Minh Phổ đến bệnh viện để gây sự, đầu tiên đến phòng khám ở khoa Thận. Bác sĩ ở phòng khám thông báo cho khoa Y vụ chúng tôi, thế là chúng tôi liền mời ông ta đến văn phòng để giải quyết vấn đề. Ông ta kể lại chuyện chẩn đoán sai, chúng tôi kiểm tra bệnh án thời gian đó, bao gồm cả phim chụp X quang, tất cả đều được lấy ra. Kết quả đúng là Lý Tuấn Tùng đã mắc phải sai lầm nghiêm trọng trong chẩn đoán và điều trị. Nếu như vậy, chúng tôi chỉ có thể chấp nhận sự thực, thương lượng điều kiện với đối phương. Hứa Minh Phổ đưa ra hai điều kiện, thứ nhất là bồi thường một triệu tệ, thứ hai là gọi Lý Tuấn Tùng ra. Nhưng cả hai điều kiện này chúng tôi đều không thể thực hiện được. Lúc đó, tâm trạng ông ta vô cùng bức xúc, tôi cũng không dám làm ông ta bức xúc thêm, chỉ còn cách xoa dịu ông ta, đồng thời tìm cách liên hệ với người nhà ông ta. Khoảng tầm 5 giờ, con trai ông ta là Hứa Cường đến. Thái độ ban đầu của Hứa Cường khá tốt, phối hợp với chúng tôi khuyên giải Hứa Minh Phổ. Sau khi khuyên giải một hồi, cuối cùng Hứa Minh Phổ cũng đồng ý theo con trai về nhà ăn tối trước đã. Sau khi hai bố con ông ta ra về, tôi cũng rời bệnh viện về nhà, nghĩ bụng cuối cùng cũng đối phó xong chuyện ngày hôm nay. Không ngờ đến khoảng 10 giờ tối hai bố con họ lại đến bệnh viện làm ầm ĩ lên. Tôi cũng vội quay lại bệnh viện để xử lý. Lần này thái độ của Hứa Cường cũng trở nên rất rắn. Hứa Minh Phổ một lần nữa đưa ra yêu cầu của ông ta, còn bắt tôi gọi điện thoại cho Lý Tuấn Tùng. Lúc đó tôi đã gọi điện thoại ngay trước mặt ông ta, Lý Tuấn Tùng không bắt máy, thế nên ông ta mới thôi. Sau đó tôi đưa ra đảm bảo, có thể cho Hứa Minh Phổ được điều trị tiếp miễn phí. Thế là làm thủ tục nhập viện ngay lúc đấy, sau đó Hứa Minh Phổ nằm ở phòng bệnh khoa Thận của bệnh viện chúng tôi suốt.”

“Khi này anh mở điện thoại di động ra xem để kiểm tra lại cuộc gọi cho Lý Tuấn Tùng vào hôm đó đúng không?”

“Đúng thế.” Tiêu Gia Lân đưa điện thoại di động cho La Phi xem, “Thời gian gọi cụ thể là 22 giờ 47 phút ngày 23 tháng 10, khoảng nửa tiếng đồng hồ sau thì tôi làm thủ tục nhập viện cho Hứa Minh Phổ.”

La Phi cũng vẫn nhớ: Trong chiếc điện thoại di động thường dùng của Lý Tuấn Tùng đúng là có lưu đại cuộc gọi nhớ này - 22 giờ 47 phút, khi đó Lý Tuấn Tùng có lẽ đã bị bắt cóc. Nếu nói Hứa Minh Phổ bắt cóc Lý Tuấn Tùng trước, rồi mới đến bệnh viện gây sự, thì về mặt thời gian cũng là có khả năng. Mặc dù sau đó Hứa Minh Phổ nằm viện suốt, nhưng cũng không thể loại trừ trường hợp có đồng phạm ở bên ngoài, mà quá trình đòi tiền chuộc và giết người là do tên đồng phạm thực hiện. Nếu nghĩ theo hướng này, Hứa Cường -

con trai của Hứa Minh Phổ hiển nhiên là trọng điểm đáng chú ý. Có thể anh ta chỉ giả vờ khuyên bố về nhà, sau đó hai bố con cùng bắt cóc Lý Tuấn Tùng. Khi quay trở lại bệnh viện, Hứa Cường bắt bệnh viện phải gọi Lý Tuấn Tùng ra, thực ra chỉ là một thủ đoạn đánh lừa mà họ cố tình tạo ra.

Vì sai lầm nghiêm trọng trong chẩn đoán bệnh của Lý Tuấn Tùng đã trực tiếp đe dọa đến tính mạng của Hứa Minh Phổ, nên động cơ gây án của hai bố con họ là có tồn tại. Nhưng rất nhiều chi tiết trong quá trình gây án vẫn rất khó hiểu.

Đầu tiên, địa điểm Lý Tuấn Tùng mất tích là khu phong cảnh Sở Cường, bố con Hứa Minh Phổ làm thế nào tìm được đối phương, rồi thực hiện việc bắt cóc như thế nào? Cách giải thích hợp lý nhất là họ bám theo Lý Tuấn Tùng suốt dọc đường và tìm ra cơ hội ra tay ở nơi xa vắng là khu Sở Cường, nhưng trong camera giám sát trên đường không hề phát hiện thấy có chiếc xe khả nghi nào bám theo chiếc Camry cả.

Hay là bố con Hứa Minh Phổ đã hẹn Lý Tuấn Tùng đến Sở Cường? Như vậy có nghĩa là họ đã liên lạc với Lý Tuấn Tùng từ trước đó rồi? Ngày hôm đó họ hai lần đến bệnh viện gây sự đều là nhằm mục đích tung hỏa mù chuẩn bị cho vụ bắt cóc? Nhưng nếu tìm được ra Lý Tuấn Tùng trước khi tiếp xúc với phía bệnh viện thì rất phi logic, hơn nữa xét từ góc độ thực hiện cũng rất khó. Bởi vì muốn tìm ra vị bác sĩ đã chẩn đoán sai cho mình từ nửa năm trước mà không có sự phối hợp của bệnh viện thì làm sao mà làm được?

Ngoài ra hai bố con nhà họ Hứa liệu có khả năng hoạch định và thực hiện một vụ bắt cóc bằng những thủ đoạn tinh xảo như vậy không? Một chi tiết quan trọng là: “Kẻ bắt cóc sử dụng Vương Cảnh Thạc làm miếng mồi để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát, điều này cho thấy, hẳn không chỉ biết mâu thuẫn giữa Vương Cảnh Thạc và Lý Tuấn Tùng, mà còn vô cùng hiểu thói nghiện chơi bạc của Vương Cảnh Thạc. Bố con nhà họ Hứa làm sao mà biết được nhiều chuyện như vậy? Không lẽ là tra hỏi Lý Tuấn Tùng sau khi bắt cóc nên biết?”

Trong lúc La Phi đang chau mày suy nghĩ, nhân viên khoa Y vụ Đàm Tĩnh đã thanh lý xong tài liệu về những vụ tố cáo và mâu thuẫn liên quan đến Lý Tuấn Tùng. La Phi cầm lấy tài liệu xem qua một lượt, phát hiện thấy sự việc của Vương Cảnh Thạc và Hứa Minh Phổ đều có ghi trong tài liệu. Anh cầm một chiếc bút lên gạch tên Vương Cảnh Thạc đi, sau đó đưa tài liệu cho Doãn Kiếm, phân công: “Điều tra toàn bộ những người liên quan trong này, xem có đối tượng khả nghi không. Nhất là đối với Hứa Minh Phổ, và con trai của ông ta nữa, phải coi là đối tượng điều tra trọng điểm. Tôi muốn biết nghề nghiệp, tính cách của họ, đánh giá của những người xung quanh về họ và minh chứng về hoạt động của họ trong khoảng thời gian xảy ra vụ án.”

Doãn Kiếm gật đầu, cầm tài liệu đi cử người tiến hành điều tra. Ở bên này, La Phi vẫn tiếp tục hỏi Tiêu Gia Lân: “Tình hình về mối quan hệ với bệnh nhân tạm thời thế đã. Chúng ta nói sang quan hệ với đồng nghiệp một chút, Lý Tuấn Tùng có mâu thuẫn kịch liệt với đồng nghiệp nào không?”

“Mâu thuẫn với đồng nghiệp?” Tiêu Gia Lân cười tự nhạo mình: “Thế thì phải nói đến tôi nhỉ? Chính tôi đã đập vỡ bát cơm của anh ta, chắc chắn anh ta rất hận tôi.”

“Nhưng anh không có lý do gì để trả thù anh ta. Tôi nói mâu thuẫn, có nghĩa là có ai oán hận Lý Tuấn Tùng không?”

“Nếu anh hỏi như vậy...” Tiêu Gia Lân trầm ngâm nói, “Đúng là tôi có nhớ ra một người, nhưng tôi không biết nói ra thì có nên không...”

“Có gì mà không nên, bây giờ là cảnh sát đang tìm hiểu về vụ án, anh nghĩ đến điều gì thì cứ nói.”

Tiêu Gia Lân bèn bật ra tên một người: “Chủ nhiệm khoa Bệnh lý, Kha Thủ Cần.”

“Kha Thủ Cần? Ông ta có mâu thuẫn với Lý Tuấn Tùng à?”

La Phi có ấn tượng rất sâu sắc về nhân vật này, Doãn Kiếm thậm chí còn đã từng nghi ngờ ông ta. Bây giờ đến Tiêu Gia Lân cũng nhắc tới người này, như vậy hiển nhiên là đáng chú ý.

Tiêu Gia Lân đáp lời: “Ông ta và Lý Tuấn Tùng là tình địch.”

“Ồ?”

“Kha Thủ Cần, Lý Tuấn Tùng và Trang Tiểu Khê nữa, ba người đó đều tốt nghiệp từ viện Y học.” Tiêu Gia Lân giải thích thêm, “Lý Tuấn Tùng và Trang Tiểu Khê là bạn học cùng khóa, còn Kha Thủ Cần là sư huynh của họ. Kha Thủ Cần ái mộ Trang Tiểu Khê, nhưng Trang Tiểu Khê lại thích Lý Tuấn Tùng, họ lấy nhau ngay sau khi tốt nghiệp. Nhưng Kha Thủ Cần không từ bỏ tình cảm của mình, ông ta vô cùng coi thường Lý Tuấn Tùng, ông ta nghĩ thế nào Trang Tiểu Khê cũng sẽ bỏ đối phương. Cho nên đến giờ ông ta vẫn độc thân, chờ đợi một ngày sẽ thay thế Lý Tuấn Tùng.”

Đúng là Kha Thủ Cần dành cho Trang Tiểu Khê một sự quan tâm hơn mức bình thường, rất dễ nhận ra điểm này, nhưng - La Phi nói ra phán đoán của mình: “Hình như tình cảm của Trang Tiểu Khê không hề thay đổi đúng không?”

“Chuyện này thì tôi không biết.” Tiêu Gia Lân dừng lại một lát, lại nói: “Tôi chỉ nghe nói thời gian trước Trang Tiểu Khê muốn ly dị Lý Tuấn Tùng, nhưng Lý Tuấn Tùng nhất định không đồng ý.”

Ánh mắt La Phi sắc lạnh, anh hiểu ngầm ý của đối phương.

“Cho dù thế nào đi nữa, sự thù địch của Kha Thủ Cần đối với Lý Tuấn Tùng cũng rất sâu sắc. Sự việc Vương Ngọc tử vong lần trước, nếu không phải là Kha Thủ Cần bới ra, cũng sẽ không phiền toái như vậy.” Tiêu Gia Lân càng nói càng hăng, xem ra cái câu “nói ra thì có nên không” khi nãy của anh ta hoàn toàn chỉ là làm ra vẻ.

La Phi rất quan tâm đến chủ đề này: “Chuyện đó cũng liên quan đến Kha Thủ Cần sao?”

“Chính Kha Thủ Cần là người làm báo cáo phân tích tử vong.” Tiêu Gia Lân bắt đầu giảng giải chi tiết về việc đó, “Ông ta là chủ nhiệm khoa Bệnh lý, nếu bệnh nhân tử vong mà lại có nghi ngờ về nguyên nhân tử vong, thì sẽ đưa xác đến cho ông ta giải phẫu, tìm ra nguyên nhân. Đáng lý ra, đối với bệnh nhân như Vương Ngọc, đã trong trạng thái vật vờ nửa chết từ lâu, chết thì chết. Nhưng Vương Cảnh Thạc lại không để yên, nhất định bắt chúng tôi giải thích rõ ràng xem tại sao bệnh nhân lại chết. Thế là chỉ còn cách đưa đến khoa Bệnh lý làm giải phẫu. Vốn cứ nghĩ là làm cho có hình thức thế thôi, cứ tìm đại một nguyên nhân gây ra tử vong hợp lý để đối phó là được mà. Vốn là Vương Ngọc nhập viện để làm phẫu thuật bệnh thận, thì cứ nói là suy thoái chức năng thận, hoặc do một chứng bệnh phát sinh đồng thời dẫn đến tử vong, người nhà cũng không thể nói gì được. Nhưng trong báo cáo, Kha Thủ Cần lại đưa ra nguyên nhân dẫn đến tử vong là do hệ thống hô hấp suy kiệt, thế có phải là phiền không?”

“Tại sao lại phiền?” La Phi không hiểu lắm về kiến thức y học, cho nên phải hỏi tường tận một chút.

“Vương Ngọc thở bằng máy hô hấp mà, mỗi ngày hơn hai nghìn tệ, chi để để phòng suy kiệt hô hấp. Kết quả lại chết vì suy kiệt hô hấp, tất nhiên là có vấn đề trong chuyện này.”

“Ồ, cho nên Vương Cảnh Thạc nắm ngay lấy cơ hội để làm âm ỉ lên?”

“Đúng thế.” Tiêu Gia Lân nói, “Anh ta làm âm ỉ lên như thế, chúng tôi buộc phải triển khai điều tra sâu. Những bệnh nhân mắc bệnh nặng như Vương Ngọc, toàn bộ hệ thống chăm sóc đều có lắp kèm thiết bị theo dõi bằng máy tính. Thế là đầu tiên phải kiểm tra thông tin theo dõi buổi tối hôm xảy ra sự cố, kết quả phát hiện máy hô hấp đã ngừng làm việc khoảng gần nửa tiếng đồng hồ, chính nửa tiếng đồng hồ này đã gây ra cái chết của Vương Ngọc. Như vậy, tính chất của sự việc đã hoàn toàn thay đổi, thành ra sự cố điều trị do trục trặc máy hô hấp.”

La Phi “ừm” một tiếng, anh đã hiểu được logic trong sự việc này, nhưng anh vẫn còn một nghi ngờ: “Nếu là máy hô hấp bị trục trặc, tại sao Lý Tuấn Tùng phải chịu trách nhiệm?”

“Bởi vì Lý Tuấn Tùng chính là bác sĩ trực buổi tối hôm đó.” Tiêu Gia Lân nói, “Những thiết bị như máy hô hấp thường bật suốt ngày đêm, thỉnh thoảng xảy ra trục trặc cũng là việc khó tránh khỏi. Chỉ cần bác sĩ trực kịp thời xử lý thì sẽ không xảy ra những hậu quả nghiêm trọng khiến bệnh nhân tử vong. Nhưng hôm đó, máy hô hấp ngừng hoạt động cả nửa tiếng đồng hồ, Lý Tuấn Tùng không những không xử lý kịp thời, mà thậm chí còn cố tình giấu giếm chuyện này. Trách nhiệm của anh ta làm sao mà không lớn được?”

“Sau đó anh ta giải thích thế nào?”

“Thì là vô trách nhiệm chứ sao, không theo dõi sát sao tình hình của bệnh nhân, đã làm việc riêng đi đâu đấy giữa chừng. Sau đó khi xảy ra chuyện còn muốn lấp liếm cho qua.” Tiêu Gia Lân khẽ chặc lưỡi, “Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải là Kha Thủ Cần nhất định không cho qua, thì chuyện này vốn cứ thế là xong rồi.”

“Có nghĩa là chính tay Kha Thủ Cần đã đẩy Lý Tuấn Tùng xuống bùn?”

“Không chỉ riêng Lý Tuấn Tùng đâu, cả bệnh viện đều rất bị động. Không giấu gì anh, sau khi bản báo cáo đó được đưa ra, tôi còn gặp riêng Kha Thủ Cần, mong ông ta có thể điều chỉnh một chút. Nhưng Kha Thủ Cần kiên quyết lắm, không đồng ý sửa một chữ nào.”

Cái gọi là “điều chỉnh” chính là làm ra báo cáo giả. Mặc dù chuyện này không hay ho gì cho lắm, nhưng trong tình hình đó, cũng không cần quá hà khắc đối với Tiêu Gia Lân. Nhưng Kha Thủ Cần thà đắc tội với đồng nghiệp giỏi chuyên môn trong bệnh viện, cũng không đồng ý sửa báo cáo, chuyện này đúng là hơi cặn tinh, nói nghiêm trọng một chút thì thậm chí còn có phần “ăn cháo đá bát”.

“Tại sao ông ta lại không đồng ý sửa?” La Phi nheo mắt hỏi, “Là nhằm vào Lý Tuấn Tùng à?”

“Tất nhiên là ông ta có đủ các lý lẽ đường hoàng bóng bẩy - nào là phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp, phải thực sự cầu thị... Trên thực tế chẳng qua cũng chỉ là nhìn người chọn món.” Khóe miệng Tiêu Gia Lân hơi nhếch lên, khuôn mặt thoáng hiện một nụ cười nhạt, “Nếu ông ta thực sự có đạo đức nghề nghiệp như thế thì làm sao lại cấu kết với người khác để lừa tiền bảo hiểm chứ?”

“Lừa tiền bảo hiểm? Việc này được coi là án hình sự đấy...” Tính nhạy cảm nghề nghiệp khiến La Phi lập tức trở nên cảnh giác, “Việc xảy ra từ khi nào? Không báo án sao?”

“Sự việc xảy ra mấy hôm nay thôi, nhân viên điều tra của công ty bảo hiểm vừa đến hôm qua, bây giờ chắc là đang tiến hành điều tra nội bộ. Nếu khẳng định là lừa tiền bảo hiểm, chắc chắn sẽ báo cho cảnh sát các anh.”

Đã nói đến chủ đề này, La Phi liền hỏi tường tận luôn: “Anh nói chi tiết hơn đi, về tình hình cụ thể của sự việc lừa tiền bảo hiểm.”

Tiêu Gia Lân nói: “Chuyện này là thế này: Mấy hôm trước có một công nhân xây dựng bị ngã từ trên cao xuống khi đang làm việc, sau khi đưa đến bệnh viện, không cấp cứu được, đã chết. Lúc còn sống, công nhân này đã mua bảo hiểm tai nạn bất ngờ đối với công việc nguy hiểm, tiền bảo hiểm khoảng hơn ba trăm nghìn tệ. Người nhà anh ta căn cứ vào đó yêu cầu công ty bảo hiểm bồi thường. Công ty bảo hiểm điều tra phát hiện trước khi xảy ra sự việc, người chết có triệu chứng đau tim, đồng thời gia tộc của anh ta cũng có tiền sử bị bệnh tim. Thế nên công ty bảo hiểm nghi ngờ rằng sự cố lần này thực ra là do bệnh tim của người chết phát tác gây nên. Theo hợp đồng bảo hiểm, tình trạng này thuộc phạm vi không bồi thường. Nhưng người nhà người chết phủ nhận suy đoán của công ty bảo hiểm, họ nói người chết chưa từng mắc bệnh tim, cái gọi là “đau tim” chẳng qua là triệu chứng xuất hiện, do quá mệt mỏi. Hai bên tranh cãi không đi đến đâu, đành để bệnh viện làm giám định. Nhiệm vụ này tất nhiên được giao cho Kha Thủ Cầm. Kha Thủ Cầm tiến hành giải phẫu cơ thể người chết, lấy tim ra để phân tích bệnh lý. Cuối cùng ông ta đưa ra kết luận, tim của người chết hoàn toàn bình thường, không phát hiện thấy bất cứ triệu chứng bệnh biến nào. Theo báo cáo của ông ta, người nhà của người chết cuối cùng đã nhận được khoản tiền bồi thường của công ty bảo hiểm.

Nghe xong, La Phi vặn hỏi: “Không lẽ Kha Thủ Cầm làm báo cáo giả?”

Tiêu Gia Lân dường như cô tình vòng vo tam quốc, anh ta cười thành tiếng, nói: “Báo cáo thật giả thế nào, công ty bảo hiểm sẽ nhanh chóng có kết luận thôi.”

La Phi chau mày, dường như không hài lòng về thái độ cố tình làm ra vẻ huyền bí của anh ta. Tiêu Gia Lân nhận ra thái độ của đối phương, liền chủ động bổ sung nói rõ: “Bây giờ cũng không thể nói báo cáo chắc chắn giả, có điều sự việc này rất khả nghi. Sau khi làm xong báo cáo, phải bỏ tim của người chết vào trong lồng ngực như cũ để giữ cho cơ thể được nguyên vẹn. Nhưng tôi có thông tin đáng tin cậy chứng thực là: Quả tim mà Kha Thủ Cầm bỏ vào trong lồng ngực người chết hoàn toàn không phải là quả tim hai hôm trước đã lấy ra. Cũng có nghĩa là, ông ta đã đánh tráo giữa chừng!”

“Ý của anh là: Tim của người chết có vấn đề, nhưng Kha Thủ Cầm đã làm một bản báo cáo giả, sau đó lại tìm một quả tim bình thường thay cho quả tim bệnh biến của người chết?”

Tiêu Gia Lân nói: “Nếu không phải là nguyên nhân đó, có gì mà phải đánh tráo quả tim chứ?”

Nếu thực sự có tình tiết đánh tráo tim, thì đúng là không thể nghĩ ra cách giải thích nào khác. Nhưng - La Phi quyết định đã trót hỏi thì hỏi đến cùng: “Thứ ‘thông tin’ đáng tin cậy của anh là ở đâu ra?”

Tiêu Gia Lân im lặng không nói gì, chỉ nở một nụ cười bí hiểm khó đoán.

Thấy đối phương không muốn trả lời, La Phi bèn tung ra một câu hỏi khác: “Quả tim dùng để đánh tráo lấy ở đâu ra?”

“Trong khoa Bệnh lý có một phòng tiêu bản, có tất cả các loại tổ chức cơ thể người, có tiêu bản khỏe mạnh, cũng có cả tiêu bản của các loại bệnh. Muốn tìm một quả tim không phải là việc khó khăn gì.”

La Phi cân nhắc một lúc rồi lại hỏi: “Bình thường mọi người nhận xét về con người Kha Thủ Cầm thế nào?”

Tiêu Gia Lân không trực tiếp trả lời, anh ta hỏi lại: “Anh có biết ông ta có một biệt danh không, gọi là ‘Kha Trấn Ác’.”

“Kha Trấn Ác? Là nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp phải không?” La Phi muốn nói đến tiểu thuyết “Thần điêu đại hiệp” của Kim Dung, cuốn tiểu thuyết này từng nổi như cồn ở mọi chốn có người Hoa, gần như không ai là không biết. Trong truyện, nhân vật Kha Trấn Ác là một ông già có tính khí kì quặc, vừa khó chịu lại dễ nổi nóng, tính cách cũng rất không được lòng người.

“Đúng rồi, chính là nhân vật Kha Trấn Ác đó.” Tiêu Gia Lân vừa cười vừa nói, “Biệt hiệu này là sinh viên trong viện Y học đặt cho ông ta, đã lưu truyền rất nhiều khóa rồi.”

“Kha Thủ Cầm cũng hướng dẫn sinh viên trong viện Y học à?” La Phi nhớ đến lần đầu tiên Kha Thủ Cầm xuất hiện, chính là ở bên ngoài phòng họp của viện Y học, lúc đó nghe thấy có sinh viên chào ông ta là “thầy Kha”.

“Ông ta không hướng dẫn sinh viên, nhưng Trang Tiểu Khê thường xuyên cử sinh viên của mình đến khoa Bệnh lý, đi theo Kha Thủ Cầm làm thực tập.”

“Ồ.” La Phi tiếp tục hỏi, “Kha Thủ Cầm đối xử với sinh viên không tốt lắm?”

“Nếu mà tốt, liệu có biệt danh như vậy không? Sinh viên mà vào tay ông ta, chẳng khác gì nhân công dọn dẹp. Việc bản việc nặng gì cũng đều phải làm hết, hơi một tí là bị mắng. Thậm chí đến cả việc thiêu hủy tiêu bản, ông ta cũng đổ lên đầu sinh viên.”

“Thieu hủy tiêu bản? Chính là những tiêu bản cơ thể người ở phòng tiêu bản phải không?”

“Đúng, chủ yếu là tiêu bản bệnh lý. Thực ra toàn bộ tổ chức bệnh biến sau các ca phẫu thuật của cả bệnh viện đều phải đưa xuống khoa Bệnh lý. Đầu tiên là làm phân tích bệnh lý, sau đó còn phải bảo quản trong thời gian là hai tuần, để phòng trường hợp cần kiểm tra lại. Sau hai tuần, sẽ tiến hành thieu hủy xử lý tiêu bản. Đó là việc bản nhất, kinh khủng nhất rồi, anh thuê một lao công gì đó làm có phải là xong không? Hà có gì phải hành hạ sinh viên? Có những cô bé mới hơn 20 tuổi đầu, bắt họ làm những việc đó chẳng phải là hành hạ người ta sao?” Nói đến những đoạn bức xúc, Tiêu Gia Lân làm ra vẻ rất bất bình và thương xót sinh viên.

Thực ra, trước đây Kha Thủ Cầm cũng để lại cho La Phi ấn tượng rất không tốt, tự cao tự đại, nói chuyện và xử sự hoàn toàn không để ý đến cảm giác của người khác, đúng là rất đáng ghét. Biệt danh “Kha Trần Ác” quả thực là hình tượng sinh động.

Lúc này Doãn Kiếm từ bên ngoài phòng bước vào, báo cáo với La Phi: “Đội trưởng La, công việc điều tra đã bố trí xong rồi. Đặc biệt chú ý đến bố con Hứa Minh Phổ, những thông tin liên quan chắc sẽ nhanh chóng được báo về.”

La Phi đáp: “Tốt.” Sau đó lại quay lại hỏi Tiêu Gia Lân: “Bây giờ Hứa Minh Phổ đang nằm ở phòng bệnh nào?”

“Phòng bệnh của khoa Thận. Ừm, chắc là tầng 9 ở khu bệnh nhân nội trú.”

“Có thể phiền anh dẫn chúng tôi tới đó được không?” La Phi đưa ra yêu cầu, “Tôi muốn trực tiếp nói chuyện với người này.”

Tiêu Gia Lân thoải mái nhận lời ngay, anh ta khoát tay nói: “Đi thôi.”

3

La Phi và Doãn Kiếm đi theo Tiêu Gia Lân đến tầng 9 khu bệnh nhân nội trú. Tiêu Gia Lân tìm y tá trưởng đang trực ban Long Đơn Bình trước, nhờ cô tra giúp số giường của Hứa Minh Phổ. Sau đó anh ta dặn: “Cô đưa hai vị cảnh sát qua đó, nếu họ cần gì, cô cố gắng phối hợp.”

La Phi nghe ra ý muốn rút của đôi phương, nghĩ thấy bên này cũng không cần anh ta đi cùng nữa, anh liền đề nghị: “Anh cứ bận việc của mình đi.”

“Được. Nếu bên anh có việc gì, cứ gọi điện thoại cho tôi. Trước khi cáo biệt, Tiêu Gia Lân lại chủ động đưa tay ra bắt tay La Phi và Doãn Kiếm rất nhiệt tình.”

Sau đó, Long Đơn Bình liền dẫn La Phi và Doãn Kiếm đi về phía tây của tòa nhà. La Phi vừa đi vừa hỏi: “Sau khi nhập viện, cái ông Hứa Minh Phổ này có bao giờ rời bệnh viện đi đâu không?”

“Tất nhiên là không.” Long Đơn Bình trả lời, “Chỗ chúng tôi nghiêm túc thực hiện chế độ nằm viện điều trị.” Bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối như ông ấy không được tự tiện đi đâu trong thời gian nằm viện, nếu không chẳng may xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm?”

“Liệu có lúc nào ông ta lên ra ngoài mà các chị không phát hiện ra không?”

“Cho dù là có đi nữa thì thời gian cũng rất ngắn. Bởi vì cứ cách hai tiếng một lần, y tá của chúng tôi lại tiến hành kiểm tra các phòng bệnh theo quy định.”

La Phi “ồ” một tiếng. Nếu như vậy, khả năng Hứa Minh Phổ ra ngoài gây án trong thời gian nằm viện hiển nhiên là không tồn tại rồi.

Trong lúc nói chuyện, Long Đơn Bình dừng trước một phòng bệnh. Đây là một phòng ba người, y tá trưởng chỉ vào chiếc giường trong cùng nói: “Người đó chính Hứa Minh Phổ.”

“Cảm ơn chị.” La Phi chào Long Đơn Bình, sau đó dẫn Doãn Kiếm bước vào phòng. Họ đi thẳng đến chiếc giường trong cùng, một người đàn ông mặc trang phục bệnh nhân đang ngồi dựa trên giường. Sắc da của ông ta vàng ệch, khuôn mặt hốc hác, hốc mắt trũng sâu, ngoại hình như vậy khiến ông ta trông vô cùng già nua, già hơn nhiều so với tuổi thật là hơn 50 tuổi.

La Phi biết chính là vì bị bệnh tật hành hạ mới ra nông nỗi ấy. Đối với một bệnh nhân ung thư thận giai đoạn cuối, ông ta đã bước một chân vào cánh cửa xuống âm phủ. Mà kết cục bi thảm này có lẽ là bắt nguồn từ lần chuẩn đoán sai nửa năm trước của Lý Tuấn Tùng.

Đứng từ lập trường của người bệnh, Lý Tuấn Tùng chắc hẳn được coi là “kẻ có tội”?

Người đàn ông thấy hai người lạ mặt đi về phía mình, mắt ánh lên sự hồ nghi. La Phi nhận thấy ánh mắt đó không hề thân thiện, thậm chí còn ẩn chứa sự thù địch.

“Ông là Hứa Minh Phổ phải không?” La Phi bước tới trước giường hỏi.

Hứa Minh Phổ hỏi lại: “Các anh là ai?” Thái độ của ông ta vô cùng lạnh lùng, như thể muốn đẩy người khác ra thật xa. La Phi quan sát phản ứng của đối phương, anh đoán người này có khả năng đã sống dưới tầng đáy của xã hội rất lâu, quá nhiều nhọc nhằn khiến ông ta có thái độ thù địch bản năng đối với thế giới bên ngoài.

“Chúng tôi là cảnh sát.” La Phi nói rõ công việc của mình. Doãn Kiếm kéo hai chiếc ghế ở sau lưng cậu, hai người ngồi xuống cạnh đầu giường.

“Làm cái gì?” Hứa Minh Phổ vẫn nhìn La Phi bằng ánh mắt có gai như vậy, như thể sẵn sàng chuẩn bị đánh nhau với đối phương bất cứ lúc nào.

“Chúng tôi đến gặp ông để hỏi về chuyện của Lý Tuấn Tùng.”

“Chuyện của anh ta liên quan gì đến tôi?”

“Ông có biết chúng tôi muốn hỏi gì không?”

“Không phải là anh ta chết rồi sao?”

La Phi nheo mắt lại: “Sao ông biết?” Trong thông cáo hợp tác hỗ trợ điều tra không hề nhắc đến tên của Lý Tuấn Tùng, cho dù Hứa Minh Phổ có nhìn thấy đăng trên báo, hẳn cũng rất khó xác định được người đó là vị bác sĩ đã khám bệnh cho mình lúc đầu? Dù sao họ cũng chỉ gặp nhau có một lần từ nửa năm trước.

Hứa Minh Phổ trả lời: “Tôi nghe bác sĩ nói.” Một nụ cười nhạt thoáng hiện nơi khóe miệng ông ta, như muốn nói: Tôi biết anh đang nghĩ gì, nhưng tôi không sợ anh!

La Phi gật đầu. Đúng - Hứa Minh Phổ đã từng đến bệnh viện gây sự, bác sĩ, y tá và cán bộ nhân viên ở khoa Thận chắc đều biết mâu thuẫn giữa ông ta và Lý Tuấn Tùng. Bây giờ Lý Tuấn Tùng đã chết, tất nhiên sẽ có người tiết lộ thông tin cho Hứa Minh Phổ.

Thái độ thù địch của Hứa Minh Phổ rõ như vậy, nếu đi thẳng vào vụ án, e là sẽ vấp phải sự phản kháng lớn hơn. La Phi cân nhắc một chút quyết định sử dụng chiến thuật vu hồi, nói những chủ đề đối phương muốn nói trước.

“Chúng tôi hoàn toàn không nghi ngờ ông - thời gian này ông nằm trong viện suốt, làm sao có thể liên quan đến vụ giết người được?” La Phi nở một nụ cười thân thiện, rồi lại nói, “Chúng tôi chỉ là muốn hỏi chuyện ông để tìm hiểu về con người Lý Tuấn Tùng, cụ thể là về sự việc chẩn đoán nhầm nửa năm trước.”

“Anh ta là một bác sĩ vô trách nhiệm, là một thằng khốn nạn!” Hứa Minh Phổ nói với giọng giận dữ. Ông ta vừa nói vừa nhìn La Phi, ánh mắt đã dẹt đi rất nhiều. Xem ra, tâm trạng giận dữ của ông ta lúc này là vì Lý Tuấn Tùng, và ông ta đang muốn La Phi đồng tình với thái độ này của mình.

“Tôi có nghe chủ nhiệm Tiêu bên khoa Y vụ nói rồi, đó đúng là một lần chẩn đoán sai vô cùng nghiêm trọng.”

Câu nói này của La Phải như bày tỏ lập trường của mình với đối phương. Hứa Minh Phổ nghe thế liền gật đầu, ý là: Anh nói rất đúng!

“Chuyện lần đó là thế nào?” La Phi tiếp tục hỏi, “Ông có thể kể lại cụ thể cả quá trình không?”

Hứa Minh Phổ chống tay xuống đệm giường, nhòm người lên một chút. La Phi thấy ông ta muốn ngồi thẳng lên, liền chủ động giúp ông ta quay giá đỡ ở đầu giường cao lên. Hứa Minh Phổ điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái rồi bắt đầu kể. “Chuyện xảy ra từ nửa năm trước rồi, tôi cảm giác khó chịu trong người, hơn nữa lại đi tiêu ra máu, nghi ngờ là thận có vấn đề. Chiều hôm đó, tôi bảo con trai đưa đến bệnh viện kiểm tra. Con trai tôi liền đưa tôi đến bệnh viện Nhân Dân, đã phải chọn khám ở phòng khám chuyên gia của khoa Thận, chính là cái tay Lý Tuấn Tùng đấy. Kết quả anh ta là loại chuyên gia gì chứ? Chỉ lừa đảo làm người ta phải mất tiền, hết chụp X - quang, rồi lại xét nghiệm hết cái này đến cái kia, làm một đống cuối cùng bảo là nhiễm trùng đường tiết niệu. Lúc đó tôi đã không tin lắm, nhưng anh ta nói dễ nghe lắm, cứ luôn miệng bảo không vấn đề gì, đừng suy nghĩ nhiều, chú ý nghỉ ngơi là khỏi. Thế là tôi nghe theo lời anh ta, về nhà nghỉ ngơi thoải mái, kết quả là càng nghỉ ngơi sức khỏe càng kém. Không nói những cái khác, anh chỉ cần nhìn sắc mặt tôi bây giờ xem, có ra hồn người không? Sau đó tôi không thể nào chịu đựng được thêm nữa, lại đến bệnh viện Hồng Sơn kiểm tra, lập tức phát hiện ra là ung thư thận, giai đoạn cuối! Bác sĩ người ta nói nửa năm trước, khi tiêu ra máu, chắc chắn đã có bệnh rồi, hoàn toàn có thể kiểm tra ra được. Cho nên, mạng sống của tôi chính là bị cái tên lang băm Lý Tuấn Tùng đó làm hại!” Ông ta càng nói càng bức xúc, cuối cùng thậm chí còn thở không ra hơi.

La Phi chăm chú lắng nghe Hứa Minh Phổ kể, đợi đối phương bình tĩnh lại, anh tiếp tục hỏi về một chi tiết trong đó: “Lúc đó làm rất nhiều xét nghiệm phải không?”

“Đúng thế, mất mấy trăm tệ đấy, kết quả không xét nghiệm ra cái gì cả...”, Hứa Minh Phổ bất bình buộc tội, “Thế có phải rõ ràng là lừa tiền không?”

La Phi lại hỏi: “Lúc ấy, sau khi xét nghiệm xong, ông đã xem phiếu kết quả chưa?”

Hứa Minh Phổ lắc đầu: “Tôi xem cũng có hiểu đâu, con trai tôi cầm toàn bộ phiếu kết quả.”

La Phi “ừm” một tiếng, đang cân nhắc xem định hỏi gì tiếp theo, bỗng nghe thấy có tiếng bước chân, dường như có người bước vào phòng bệnh. Anh quay đầu lại nhìn, hóa ra là Trang Tiểu Khê dẫn theo một cô gái trẻ. Trang Tiểu Khê hình như cũng không ngờ lại gặp La Phi ở đây, bà ngạc nhiên kêu lên: “Cảnh sát La?”

La Phi cũng đứng lên hỏi: “Sao chị lại đến đây?” Đây là phòng bệnh của khoa Thận, còn Trang Tiểu Khê là bác sĩ khoa Xương cơ mà.

Trang Tiểu Khê giơ tay chỉ về Hứa Minh Phổ nói: “Tôi tìm ông ấy có chút việc.” Hứa Minh Phổ nhìn Trang Tiểu Khê, mặt lộ vẻ mong đợi.

La Phi thấy khó hiểu - Sao hai người này như thể đã quen từ lâu?

Lúc này Trang Tiểu Khê lên tiếng: “Các anh đang nói chuyện à? Thế thì một lúc nữa tôi quay lại nhé?”

“Không cần đâu.” La Phi xua tay, “Chúng tôi cũng gần xong rồi, chị vào đi.” Anh vừa nói vừa lui sang bên cạnh mấy bước, nhường chỗ cho Trang Tiểu Khê. Nhưng anh không có ý rời khỏi phòng bệnh.

Trang Tiểu Khê cũng không khách sáo, ngồi luôn xuống chiếc ghế của La Phi. Sau đó bà đưa tập tài liệu trong tay cho Hứa Minh Phổ, nói: “Chuyện hỗ trợ chi phí điều trị nói lần trước, tôi đã giúp bác xin được rồi. Trong này là bản thỏa thuận hỗ trợ, bác thử xem xem thế nào.”

Hứa Minh Phổ xua tay đẩy ra: “Ôi dào, tôi xem cũng không hiểu, một lúc nữa đợi con trai tôi đến xem vậy.”

Trang Tiểu Khê hỏi: “Khi nào con trai bác đến?”

“Năm giờ nó hết giờ làm việc, sắp rồi.” Lúc Hứa Minh Phổ nói câu này, mấy người trong phòng đều đồng thời nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, bây giờ đã là 5 giờ 23 phút. Nếu hết giờ làm việc, Hứa Cường qua luôn thì chắc là sắp đến rồi.

“Thế thì tôi ở đây đợi cậu ấy.” Trang Tiểu Khê nhét tập tài liệu vào tay Hứa Minh Phổ một lần nữa, “Bác cứ xem trước đi, có chỗ nào không hiểu, tôi giải thích cho.”

Hứa Minh Phổ ngại từ chối lần nữa, liền cầm lấy tập tài liệu thỏa thuận, làm ra vẻ lật giở để xem.

Thấy Trang Tiểu Khê không bận nữa, La Phi liền hỏi một câu: “Đây là hỗ trợ điều trị gì?”

“Là một loại thuốc hóa trị kiểu mới, chuyên dùng cho bệnh nhân ung thư thận giai đoạn cuối.” Trang Tiểu Khê quay người về phía La Phi giới thiệu, “Loại thuốc này do một công ty Y dược nổi tiếng trong nước nghiên cứu phát triển, vừa thử nghiệm lâm sàng thành công, hiệu quả điều trị của thuốc rất tốt, nhưng mức giá cũng vô cùng đắt. Vì đang trong giai đoạn quảng cáo mở rộng, nên có một vài hạng mục hỗ trợ điều trị dành cho khách hàng. Vừa hay, viện Y

học chúng tôi có một giáo sư tham gia vào công tác nghiên cứu bào chế loại thuốc này, tôi nhờ qua ông ấy xin được cho Hứa Minh Phổ một suất điều trị miễn phí.”

“Ồ.” La Phi đã hiểu sơ bộ tình hình, anh liếc về phía Hứa Minh Phổ, hỏi mập mờ: “Thế ông ấy có biết chị là?”

Hứa Minh Phổ ngẩng đầu lên, nhìn nào mắt La Phi nói: “Tất nhiên là biết. Chủ nhiệm Trang chính là vợ Lý Tuấn Tùng mà.” Khi nói ba chữ “chủ nhiệm Trang”, giọng ông ta vô cùng kính trọng, so với thái độ đối với Lý Tuấn Tùng lúc nãy đúng thật là khác nhau một trời một vực.

Trang Tiểu Khê ở bên cạnh nói: “Tôi giúp xin hỗ trợ điều trị, cũng là muốn bù đắp một phần lỗi sai do Lý Tuấn Tùng gây ra. Cho dù thế nào đi nữa, chẩn đoán sai như vậy cũng không thể chấp nhận được. Mặc dù biện pháp hóa trị không thể trị được tận gốc, nhưng hiệu quả điều trị của loại thuốc này vẫn rất đáng mong đợi.”

Chủ nhiệm Trang thật sự là người rất tốt. Các cụ nói “Vợ nào chồng nấy”, nhưng chủ nhiệm Trang và Lý Tuấn Tùng hoàn toàn khác nhau, người như thế không xứng đáng với chủ nhiệm Trang.” Tâm trạng Hứa Minh Phổ có phần bức xúc, chỉ thiếu mỗi nước nói luôn ra “Lý Tuấn Tùng chết cũng đáng đời”.

Trang Tiểu Khê mỉm cười, nhưng đó là nụ cười rất công thức, hoàn toàn không thể nhận được ra cảm xúc sâu trong lòng bà.

Lúc này có bóng người xuất hiện ở cửa phòng bệnh, một người đàn ông chừng 30 tuổi bước vào. Người đó mặc trang phục công nhân, tóc đầy dầu dính bết trên đỉnh đầu, dáng vẻ mệt mỏi bặm.

“Anh đến rồi à.” Trang Tiểu Khê chào người đàn ông, “Tôi đang chờ anh đây.” Hóa ra người này chính là Hứa Cường, con trai của Hứa Minh Phổ.

“Tôi xin lỗi, lúc hết giờ làm việc lại bị muộn một chút. Hứa Cường vội bước về phía Trang Tiểu Khê, lúc đi qua chỗ La Phi, anh ta bất giác nhìn sang, ánh mắt đầy nghi hoặc.”

Đúng lúc đó, điện thoại di động của Doãn Kiếm đổ chuông, cậu nhìn hiển thị trên màn hình, nói nhỏ với La Phi: “Có thông tin điều tra rồi.”

La Phi khoát tay: “Ra ngoài nói đi.” Hai người liền đồng thời đi ra ngoài phòng bệnh, giọng của Hứa Minh Phổ vang lên phía sau lưng: “Con trai, con xem bản thỏa thuận đi, bố xem không hiểu.”

La Phi và Doãn Kiếm đi ra ngoài hành lang, Doãn Kiếm bắt điện thoại, nghe được vài câu liền bảo: “Anh báo cáo trực tiếp với đội trưởng La nhé.” Nói dứt lời bèn đưa điện thoại cho La Phi, La Phi cầm điện thoại và nói: “Tôi là La Phi.”

Đầu kia điện thoại vọng ra tiếng của điều tra viên Thẩm Nguyên: “Đội trưởng La ạ, anh giao nhiệm vụ phải điều tra bố con nhà Hứa Minh Phở phải không ạ? Báo cáo với anh tình hình sơ bộ: Hứa Minh Phở năm nay 54 tuổi, hộ khẩu trong thành phố. Trước đây là nhân viên của công ty xe buýt, tức là lái xe buýt. Mười năm trước vì đánh nhau với khách đi xe, bị đuổi việc, sau đó thất nghiệp suốt. Theo phản ánh của đồng nghiệp trước đây của ông ta, người này tính khí nóng nảy, không hòa hợp được với ai. Vợ ông ta cũng không chịu nổi tính cách của ông ta, đã ly dị. Hứa Cường năm nay 29 tuổi, là công nhân ở một nhà máy nông dược trong thành phố, vừa lập gia đình năm nay. Vợ là người vùng ngoại ô thành phố, làm nhân viên bán hàng. Em đã đến nhà máy nông dược để hỏi han tình hình, biết được là mọi mặt của Hứa Cường bình thường cũng tốt, không sinh sự gì. Anh ta làm ba ca luân phiên, khoảng mười hôm gần đây không nghỉ làm buổi nào, tâm trạng cũng rất bình thường.”

“Được.” La Phi ngắt điện thoại, sau đó thuật lại toàn bộ thông tin vừa tìm hiểu được cho Doãn Kiếm. Nghe xong, Doãn Kiếm phán đoán: “Xem ra hai bố con họ chắc là không liên quan đến vụ bắt cóc.”

La Phi cũng đồng ý với phán đoán của đồng nghiệp. Mặc dù Hứa Minh Phở có động cơ gây án, nhưng hai bố con họ vừa không có khả năng gây án, càng không có thời gian gây án.

Một chi tiết khác là: 22 giờ 47 phút ngày 23 tháng 10, bố con Hứa Minh Phở đang ở bệnh viện gây sự, Tiêu Gia Lâm buộc phải gọi điện thoại di động cho Lý Tuấn Tùng (số bắt đầu là 137). Sau đó Hứa Minh Phở liền được làm thủ tục nhập viện. Còn vào 23 giờ 02 phút, một chiếc điện thoại di động khác của Lý Tuấn Tùng (số bắt đầu là 158) gọi cho Diêu Phàm, điện thoại đã kết nối hơn mười giây. Cho dù có căn cứ vào suy đoán khoa trương nhất: Bố con nhà Hứa Minh Phở đã thực hiện xong việc bắt cóc Lý Tuấn Tùng trước khi đến bệnh viện lần thứ hai, hẳn là họ cũng không thể vừa kiếm chuyện với bệnh viện, vừa lấy chiếc điện thoại di động của Lý Tuấn Tùng ra gọi một cú điện thoại vô nghĩa cho Diêu Phàm?

Chỉ căn cứ vào chi tiết này cũng có thể loại trừ khả năng bố con Hứa Minh Phở là tội phạm gây án. Nhưng hai bố con họ vẫn còn một số điều bí ẩn chưa giải thích được, La Phi cũng cần phải làm rõ.

Đứng ở ngoài cửa quan sát tình hình bên trong phòng bệnh, dường như Hứa Cường đã xem xong bản thỏa thuận, đang đưa tài liệu trong tay trả cho Trang Tiểu Khê. La Phi đưa mắt ra hiệu cho Doãn Kiếm, hai người lại đi vào trong phòng bệnh.

“Xem xong rồi hả? Những nội dung cần chú ý trong này thực ra chỉ có ba điểm, tôi thấy cần phải nhấn mạnh với bác và con trai bác.” Trang Tiểu Khê

cầm bản thỏa thuận nói với hai bố con: “Thứ nhất: Ung thư thận giai đoạn cuối là loại bệnh rất nặng, bất cứ biện pháp điều trị nào cũng không thể đảm bảo sẽ chữa được khỏi hoàn toàn, chỉ có thể nói là cố gắng hết sức để kéo dài thời gian sống của người bệnh; Thứ hai: Lần hỗ trợ điều trị này có tính chất thử nghiệm, bên hỗ trợ cần thu về một vài số liệu trong quá trình điều trị, cho nên một khi bác và con trai ký vào bản thỏa thuận, thì không được phép đơn phương chấm dứt hợp tác, nếu không sẽ phải hoàn trả lại toàn bộ chi phí điều trị đã phát sinh; Thứ ba: Những chi phí liên quan đến lần điều trị này, bao gồm tiền thuốc, tiền nằm viện, chi phí khám bệnh và điều trị, chi phí chăm sóc, tất cả những khoản tiền này đều được miễn hoàn toàn, không cần gia đình trả một đồng nào. Nhưng những chi phí phụ khác - ví dụ như thuê người chăm sóc, mua thực phẩm chức năng hay là thuốc không liên quan đến việc điều trị lần này, thì gia đình phải tự chi trả.”

“Vâng, vâng.” Hứa Cường gật đầu nói, “Ba điểm này chúng tôi đều hiểu được.”

“Nếu không có ý kiến gì khác, thì ký vào đây.” Trang Tiểu Khê mở đến trang cuối cùng của bản thỏa thuận, cô gái đi cùng bên cạnh bà biết ý đưa cho họ một chiếc bút.

Bố con Hứa Minh Phở lần lượt ký tên mình vào cột dành cho bệnh nhân và người nhà. Bản thỏa thuận được lập thành hai bộ, Trang Tiểu Khê đưa một trong hai bộ đó cho Hứa Cường giữ, một bộ kia thì đưa cho cô gái bên cạnh, nói: “Về chuyển cho giáo sư Lý.”

Cô gái nhanh nhẹn đáp: “Vâng.”

La Phi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh nhìn cô gái nói: “Cô là thực tập sinh ở chỗ Kha Thủ Cần đúng không?”

Cô gái ngớ ra, hỏi lại: “Sao anh biết?”

La Phi nói: “Chiều ngày 30, lúc Kha Thủ Cần đến viện Y học, cô chào ông ấy là “thầy Kha” ở bên ngoài phòng họp, tôi nhớ giọng cô.”

“Đúng rồi, người đó chính là em, trí nhớ của anh tốt thật đấy.” Cô gái ngạc nhiên thán phục, sau đó lại tự giới thiệu: “Em tên là Dư Tĩnh.”

“Sao cô không ở khoa Bệnh lý?”

“Chẳng phải cô Trang bảo em đến lấy tài liệu ở đây sao?” Dư Tĩnh giải thích, “Giáo sư Lý Đặc ở ngay trong viện Y học, lúc về em có thể đưa luôn cho thầy ấy.”

“Thế một lúc nữa cô còn sang bên khoa Bệnh lý nữa không?”

“Có chứ! Phải chắc chắn bên chỗ thầy Kha hết việc rồi em mới được về, nếu không sẽ bị mắng ngay.” Lúc nói những lời này, Dur Tĩnh vô thức lộ vẻ sợ sệt, xem ra biệt hiệu “Kha Trấn Ác” không phải là vô cơ mà có.

“Vừa hay, tôi đang muốn gặp thầy Kha và sinh viên thực tập ở đây.” La Phi đề nghị, “Cô qua nói với thầy Kha một tiếng, ở khoa Bệnh lý chờ tôi một lúc, được không?”

Dur Tĩnh đáp lời: “Vâng.” Nhưng mắt lại nhìn về phía Trang Tiểu Khê, dường như muốn hỏi ý kiến đối phương.

“Em đi đi.” Trang Tiểu Khê giới thiệu với cô gái, “Đây là La Phi, đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, anh ấy đang điều tra vụ án của Lý Tuấn Tùng.”

“Ồ! Chào đội trưởng La!” Dur Tĩnh nhiệt tình nhìn La Phi, ánh mắt lộ vẻ ngưỡng mộ.

“Thôi được rồi, việc chỗ tôi xong rồi, các anh tiếp tục nói chuyện đi.” Trang Tiểu Khê đứng dậy, đưa mắt nhìn La Phi và Doãn Kiếm, rồi nhìn sang hai bố con Hứa Minh Phổ, sau đó liền gọi Dur Tĩnh: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người phụ nữ rời khỏi phòng bệnh. Lúc này Hứa Cường cũng đứng dậy, chủ động chào La Phi: “Cảnh sát La, chào anh.” Nét mặt anh ta trông có vẻ căng thẳng,

“Ngồi đi.” La Phi nói với đối phương, đồng thời cũng ngồi xuống, sau đó anh nhìn Hứa Cường nói: “Khi này tôi đã nói chuyện với bố anh một lúc. Chúng tôi nói đến sự việc chẩn đoán nhầm, nghe nói lúc đó đã làm rất nhiều xét nghiệm, phiếu kết quả xét nghiệm anh đều giữ đúng không?”

“Tôi giữ...”, Hứa Cường ngập ngừng một lúc rồi nói, “Nhưng bây giờ không tìm thấy đâu.”

La Phi mỉm cười: “Anh đã tìm đâu, làm sao mà biết là không tìm thấy?”

“Đã nửa năm rồi mà.” Hứa Cường giải thích, “Có ai đến giữ mấy thứ này đâu.”

La Phi “ồ” một tiếng, lại hỏi: “Thế anh còn nhớ trên phiếu kết quả xét nghiệm ghi thế nào không?”

“Không còn nhớ đâu.” Hứa Cường dừng lại một lát rồi nhấn mạnh, “Nói chung lúc đó không kiểm tra ra vấn đề gì.”

La Phi chăm chú nhìn Hứa Cường một lúc, bỗng quay đầu nói với Doãn Kiếm: “Cậu có mang thuốc lá không? Cho tôi một điếu.”

“Thuốc thì có đấy.” Doãn Kiếm nói với giọng nhắc nhở, “Nhưng ở đây không cho phép hút thuốc.”

“Đúng rồi, đây là phòng bệnh.” La Phi gõ lên đầu mình, như thể vừa mới chợt nhớ ra. Sau đó anh kéo Hứa Cường lên, nói: “Đi, chúng ta ra ngoài hút điếu thuốc.”

Trước lời mời nhiệt tình của đội trưởng đội Cảnh sát hình sự, Hứa Cường cũng ngại từ chối, bèn đi theo hai cảnh sát ra ngoài khu vực phòng bệnh. Doãn Kiếm lấy thuốc lá ra đưa cho mỗi người một điếu. La Phi châm trước, rít một hơi dài, rồi nhả ra từng vòng khói thuốc đồng thời anh hỏi với vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó: “Làm nhiều xét nghiệm như vậy, nếu đã bị mắc ung thư thì tuyệt đối không thể chẩn đoán nhầm được, đúng không?”

Doãn Kiếm đang đưa điếu thuốc lên miệng, nghe câu nói đó liền dừng lại. Cậu nhìn La Phi, lại nhìn Hứa Cường, bỗng hiểu ra cuộc hút thuốc này có dụng ý đặc biệt!

Hứa Cường cũng chờ người ra, nét mặt anh ta có vẻ hồ nghi, muốn nói gì đó nhưng lại thận trọng không dám lên tiếng.

La Phi đưa mắt chăm chú nhìn vào mặt Hứa Cường: “Nếu toàn bộ phiếu kết quả xét nghiệm đều ở trong tay anh, như vậy người biết kết quả kiểm tra đầu tiên, nhất định là anh, đúng không?”

Hứa Cường ngó ra một lúc, sau đó hỏi một câu thăm dò, trong lòng thấp thỏm bất an: “Đội trưởng La, ý anh là gì?”

La Phi không trực tiếp trả lời đối phương, chỉ tiếp tục nói theo mạch suy nghĩ của mình: “Chiều ngày 23 tháng 10, bố anh đến bệnh viện Nhân Dân gây sự, bởi vì ông ấy đã kiểm tra ra bệnh ung thư thận giai đoạn cuối ở bệnh viện Hồng Sơn. Ông ấy đến một mình, cũng có nghĩa là, khi ông ấy đến bệnh viện Hồng Sơn kiểm tra, cũng là đi một mình, đúng không?”

“Đúng thế, ông ấy đi một mình.” Lần này, Hứa Cường trả lời thẳng vào câu hỏi của La Phi, đồng thời giải thích, “Vì tôi hoàn toàn tin tưởng vào lời của Lý Tuấn Tùng, cho nên không đưa ông ấy đến bệnh viện khác để kiểm tra nữa. Cuối cùng ông ấy giấu tôi đi một mình.”

“Cho dù là anh tin tưởng vào chẩn đoán của Lý Tuấn Tùng. Nhưng nửa năm qua, mà sức khỏe của bố anh càng ngày càng sa sút, đi kiểm tra một lần nữa mới hợp lý chứ?” La Phi truy hỏi, “Tại sao anh phải ngăn bố anh?”

“Ừm...”, Hứa Cường không biết trả lời thế nào, đành dài giọng nhưng không nói gì tiếp.

La Phi lại nói: “Sau đó, khi bệnh viện gọi điện cho anh, anh đã đến bệnh viện Nhân Dân. Lúc đầu thái độ của anh rất nhã nhặn, phối hợp với bệnh viện khuyên bố anh về nhà. Nhưng đến tối bố con anh lại quay lại, lần này thái độ của anh trở nên vô cùng cứng rắn. Sự thay đổi đó lại là vì sao?”

Hứa Cường đáp: “Bố tôi tính tình nóng nảy mà, tôi lo lại gây ra chuyện gì, nên khuyên ông ấy về nhà trước. Sau đó suy nghĩ thấy việc này cũng thật là quá đáng, nên lại đưa bố tôi đến để hỏi cho ra nhẽ.”

“Lúc đầu rất bình tĩnh, sau đó lại mất bình tĩnh? Chuyện này thật không bình thường chút nào. Thử nghĩ xem, khi anh đến bệnh viện, biết được là vì chẩn đoán nhầm, bố anh đã mắc bệnh ung thư tận ở giai đoạn cuối, anh có thể bình tĩnh được không? Cho dù là không muốn bố anh sinh sự, thì thế nào cũng phải yêu cầu bệnh viện giải thích cho rõ ràng đúng không? Còn nữa, nếu đã khuyên được bố về nhà rồi, thì tại sao lúc đến bệnh viện để hỏi một lần nữa, anh lại đưa ông ấy đi theo? Như vậy không phải là đi ngược với mục đích ban đầu của anh hay sao?”

Hứa Cường lại một lần nữa rơi vào trạng thái cứng họng không nói được gì.

La Phi im lặng nhìn Hứa Cường, cho đến khi đôi phương cúi gằm mặt xuống. Sau đó La Phi mới bắt đầu nói ra những suy luận của mình: “Cách giải thích hợp lý duy nhất, là Lý Tuấn Tùng không hề chẩn đoán sai. Ông ấy đã kiểm tra ra ngay là bố anh bị ung thư, đồng thời đã kịp thời cho anh biết kết quả này. Nhưng anh muốn giấu kết quả này, nên đã nhờ Lý Tuấn Tùng nói dối để đánh lừa bố anh. Giấu không cho một người bị ung thư biết bệnh tình của mình, việc này cũng bình thường đúng không? Lý Tuấn Tùng lại là một người rất dễ nói chuyện, nên đã giúp anh. Vì thế, sau đó anh nhiều lần ngăn không cho bố anh đến bệnh viện kiểm tra lại. Khi biết bố anh đến bệnh viện Nhân Dân làm âm lên, phản ứng của anh là nhanh chóng khuyên ông ấy về nhà vì anh sợ Lý Tuấn Tùng sẽ nói ra sự thật. Sau khi về nhà nói chuyện, anh mới biết Lý Tuấn Tùng đã bị bệnh viện đui việc. Biến cố này khiến nỗi lo lắng của anh tan biến, thế là anh lại đưa bố đến bệnh viện kiểm chuyện, muốn lợi dụng cơ hội này lừa bệnh viện kiếm một món tiền. Tôi nói đúng chứ?”

Hứa Cường im lặng không nói gì, không dám ngẩng đầu lên.

La Phi lại phân tích: “Che giấu bệnh tình thường là có hai mục đích. Một là để bệnh nhân giữ được tinh thần lạc quan, nhưng vẫn tiếp tục điều trị theo yêu cầu; Còn một loại nữa, đơn thuần là muốn từ bỏ điều trị. Theo như thái độ của bố anh đối với Lý Tuấn Tùng, thì anh vẫn chưa nói cho ông ấy biết đúng sự thật về lần kiểm tra đầu tiên, đúng không? Bởi vì mục đích của anh là muốn từ bỏ điều trị, nếu để bố anh biết được, anh sẽ không biết ăn nói thế nào.”

Hứa Cường ngẩng đầu lên, anh ta nhìn La Phi thỉnh cầu: “Cảnh sát La, những chuyện này anh đừng nói với bố tôi...”

“Thế thì trước hết anh phải nói rõ cho tôi biết sự thật!” Thái độ của La Phi rất kiên định, không cho đối phương bất cứ cơ hội thương thảo nào.

“Sự thật chính là như anh nói...”, Hứa Cường thận trọng liếc nhìn La Phi, vẻ mặt vừa bối rối vừa kính sợ, sau đó anh ta bắt đầu biện hộ cho mình: “Tôi cũng không còn cách nào khác. Bố tôi bị bệnh này, ông ấy không có bảo hiểm y tế, biết làm thế nào? Nếu có chữa cũng chỉ mất tiền oan. Số tiền đó người ta bỏ ra được nhưng nhà tôi thì lấy đâu ra! Bây giờ thế này đã là kết quả tốt nhất rồi. Nếu anh nói toạc chuyện này ra, thì...”

“Không những bố anh không tha cho anh, khoản hỗ trợ điều trị mà Trang Tiểu Khê xin cho bố anh chắc cũng mất hy vọng, đúng không?” La Phi nói ra những lời đối phương muốn nói nhưng lại không dám nói.

Hứa Cường nói, vẻ khổ sở: “Điều kiện của những gia đình như chúng tôi, thực sự chẳng lấy đâu ra tiền để chữa trị căn bệnh này. Nếu không có hỗ trợ, cả nhà đều sẽ phải đổ theo.”

La Phi thở dài. Chuyện này mặc dù chẳng hay ho gì, nhưng đối với những người sống ở đáy của xã hội, đúng là cũng có những khó khăn không thể tránh được.

“Việc hỗ trợ điều trị là chuyện của các anh và họ, tôi cũng không cần phải xen vào. Hơn nữa hợp đồng đã ký rồi mà...”, La Phi bày tỏ rõ thái độ của mình, sau đó anh lại giải thích: “Điều tôi quan tâm, là vụ án Lý Tuấn Tùng bị giết hại. Cho nên mọi việc xảy ra xung quanh bản thân ông ta, tôi đều phải điều tra cho rõ sự thật - anh hiểu không?”

Hứa Cường gật đầu liên tục: “Hiểu, hiểu...”

La Phi cũng gật đầu, đánh dấu chấm kết thúc cho cuộc nói chuyện này. Sau đó anh vứt đầu thuốc lá trong tay vào thùng rác, gọi Doãn Kiếm: “Đi thôi, còn một việc nữa, hôm nay cũng phải điều tra cho rõ.”

4

Ra khỏi khu điều trị nội trú đi về phía bắc, xuyên qua một con đường nhỏ, cuối cùng đến bên một khu vườn yên lặng vắng vẻ. Phía ngoài khu vườn là một tòa nhà hai tầng nhỏ màu trắng đứng sừng sững - Đây đúng là khoa Bệnh lý của bệnh viện Nhân Dân.

Bước vào trong tòa nhà, hành lang sắc mùi formalin. Đây là dung dịch chống phân hủy, thường dùng để bảo quản các cơ thể hữu cơ. Đối với bác sĩ và cảnh sát hình sự, loại mùi này thường liên quan đến cái chết.

Vì đã hết giờ làm việc, trong tòa nhà vô cùng yên tĩnh. Khoa Bệnh lý khác với các khoa khác trong bệnh viện, nhiệm vụ công tác chủ yếu là phân tích xác chết và tiêu bản bệnh lý, không bao giờ phải tiếp xúc với bệnh nhân còn sống, cho nên bác sĩ khoa Bệnh lý thường không cần phải làm thêm ngoài giờ hoặc trực ban.

Ở văn phòng tầng 1, La Phi tìm thấy Dư Tĩnh. Cô gái này đang chờ hai vị cảnh sát như đã hẹn.

Sau khi bước vào phòng, đầu tiên La Phi hỏi: “Kha Thủ Cần đâu?” Anh lo là nhân vật bất bình thường này không nghe lời dặn, về trước rồi.

Câu trả lời của Dư Tĩnh làm nỗi lo của La Phi tan biến: “Đang xử lý tiêu bản ở phòng thiêu hủy.”

“Ồ?” Chủ đề này lập tức thu hút được hứng thú của La Phi, “Tôi nghe nói việc xử lý tiêu bản từ trước tới nay toàn là thực tập sinh các bạn phải làm đúng không?”

“Chứ còn gì nữa?” Dư Tĩnh dài giọng một cách khoa trương như muốn kể khổ với La Phi.

“Thế hôm nay tại sao...”

“Mấy hôm nay thầy ấy lại không bảo chúng em thiêu hủy nữa. Ai mà biết được là tại sao cơ chứ? Thầy ấy từ trước đến giờ vẫn thế, nghĩ đến việc gì là làm ngay việc đó.” Dư Tĩnh hạ thấp giọng, đồng thời cẩn thận liếc về phía hành lang. Cô ngồi ở ngay bên cạnh cửa sổ, chỉ cần hơi thò đầu là có thể nhìn thấy bên ngoài.

La Phi sờ tay lên cằm, ánh mắt tập trung không biết đang nghĩ điều gì. Còn Dư Tĩnh không phát hiện thấy bóng dáng Kha Thủ Cần xuất hiện ở hành lang, lại nói to lên, cô nhe miệng nói: “Thực ra thầy ấy có bảo em thiêu, em cũng không thiêu đâu, việc này thực sự là quá kinh...”

La Phi vẫn đang mải mê với suy nghĩ của mình. Doãn Kiếm ở bên cạnh tiếp lời hỏi: “Không thiêu thì làm thế nào? Ông ấy không mắng cô à?”

Dư Tĩnh cười tinh nghịch: “Chúng em khắc có cách mà.”

Doãn Kiếm tiếp tục hỏi: “Cách gì?” Lúc này La Phi cũng ngẩng đầu lên tiếp tục nghe cô gái nói.

“Nhờ người khác làm hộ.”

“Nhờ ai được?” Doãn Kiếm nhìn Dư Tĩnh, nghĩ bụng làm gì có ai đồng ý làm? Mà thực tập sinh thì còn có thể giao việc cho ai trong bệnh viện được cơ chứ?

“Sư phụ Miêu, ông ấy trực ban vào buổi tối trong phòng chứa xác. Chỉ cần mỗi ngày đưa cho ông ấy năm tẻ là ông ấy nhận làm ngay.”

La Phi gật đầu. Nhân viên trông phòng chứa xác, những người này đúng là việc gì cũng nhận làm, mỗi ngày có thể kiếm thêm được một khoản thu nhập cũng tốt mà.

La Phi hỏi xen vào: “Có phải rất nhiều thực tập sinh đều làm như vậy không?” Anh vừa nghe thấy Du Tĩnh nói “chúng em khác có cách mà”, nên hỏi như vậy.

“Tất cả những người từng đến khoa Bệnh lý đều làm như vậy.” Du Tĩnh nói rất thoải mái, “Việc này đều là khóa này truyền cho khóa khác mà em cũng học từ các sư huynh, sư ti đấy. Bao gồm cả cách thao tác cụ thể.”

Doãn Kiếm hỏi tiếp: “Còn có cách thao tác cụ thể?” Có thể là trong quá trình điều tra vụ án, ít khi gặp những cô gái trẻ trung như Du Tĩnh, nên hôm nay Doãn Kiếm cũng nói nhiều hơn.

“Đương nhiên là có cách chứ.” Tối nào sư phụ Miêu cũng bắt đầu đến từ 9 giờ, 6 giờ sáng hết giờ làm việc. Thời gian của anh không giống với ông ấy đúng không? Trong tòa nhà này không có người trực ban, tối nào cũng khóa cửa. Muốn vào phải quẹt thẻ. Chúng em chỉ có một tấm thẻ thôi, cũng không thể để luôn ở chỗ sư phụ Miêu được, đúng không?” Du Tĩnh làm ra vẻ bí ẩn, hỏi liền mấy câu, không đợi đối phương lên tiếng, cô lại bắt đầu tự hỏi tự trả lời: “Cho nên chúng em đã mày mò ra một cách. Hàng ngày, trước khi hết giờ làm việc, lấy số tiêu bản phải xử lý ra khỏi phòng tiêu bản trước, chuyển từng lọ qua phòng phân tích ở cạnh phòng thiêu hủy. Sau đó khóa cửa bình thường, nhưng giấu thẻ ở dưới đáy thùng rác ở cửa tòa nhà. Sau đó là anh có thể yên tâm về nhà rồi. Buổi tối, sư phụ Miêu sẽ đến lấy tấm thẻ, ông ấy đến phòng phân tích trước, lấy tiêu bản cần thiêu hủy trong lọ ra, bỏ hết vào trong một cái thùng lớn. Sau đó sang phòng thiêu hủy xử lý hết. Xong việc, sư phụ Miêu cũng khóa cửa tòa nhà lại, giấu tấm thẻ vào dưới thùng rác. Ngày hôm sau, chúng em chỉ cần đi làm sớm một chút, chuyển số lọ đó về phòng tiêu bản là được.”

“Thế thì kiểu gì cũng phải về muộn hơn người khác, đến sớm hơn người khác nhỉ.” Doãn Kiếm nhìn cô gái, giọng thông cảm.

“Biết làm thế nào được? Ai bảo em vớ phải cái việc khổ sai này?” Du Tĩnh bĩu môi, “Có điều chuyện này cũng là do em, nếu em không mắc lỗi, thì cũng không bị phân xuống chỗ này.”

Doãn Kiếm hỏi: “Em mắc lỗi gì?”

La Phi ở bên cạnh khẽ mỉm cười, anh phát hiện hai người trẻ tuổi nói chuyện với nhau, mình như thể người thừa. Có điều như vậy cũng tốt, anh vốn không

phải là người hay nói. Còn cô gái rõ ràng là người rất hay chuyện, những điều bạn hỏi, cô ấy nói, những điều bạn không hỏi, cô ấy cũng nói, tính cách như vậy đâm ra lại khiến người ta thấy dễ mến.

Quả nhiên, Dư Tĩnh lại thao thao bất tuyệt nói tiếp: “Em làm mất con chuột trụi lông trong phòng thí nghiệm - là phòng thí nghiệm của viện Y học, không phải của bên này. Vốn là em đang làm đề tài ở bên đó, nghiên cứu chuột Vacanti”. Mà anh biết “chuột Vacanti” chứ?”

Doãn Kiếm hiển nhiên là không biết, đành nhìn sang La Phi cầu cứu. La Phi đáp: “Hình như đã từng xem trong chương trình thời sự, nhưng cụ thể là thế nào cũng không hiểu lắm.”

Dư Tĩnh liền bắt đầu giải thích: “Có nghĩa là sử dụng vật liệu có thể phân hủy làm một giá đỡ hình tai người, sau đó ghép tế bào xương sụn của trâu lên giá đỡ, đầu tiên nuôi cấy ngoài cơ thể khoảng hai tuần, sau đó xẻ một lỗ trên lưng con chuột trụi lông, ghép giá đỡ vào đó. Sau đó những vật liệu có thể phân hủy sẽ tự tiêu, còn tổ chức sụn của trâu sẽ sinh trưởng trên lưng con chuột, cuối cùng hình thành hình giống như cái tai người.”

“Một cái tai bằng sụn trâu mọc trên lưng con chuột?” Doãn Kiếm chớp mắt hỏi, “Cái thứ đó có tác dụng gì hả?”

“Ái dà!” Dư Tĩnh lờm Doãn Kiếm một cái, như thể đang trách đối phương kém cỏi, “Bây giờ là giai đoạn nghiên cứu thí nghiệm, cho nên dùng tế bào sụn trâu. Nếu dùng tế bào sụn người thì sao? Tai của ai bị đứt thì sẽ làm một cái như vậy, đến lúc xong thì lấy xương sụn đã mọc từ lưng chuột ra, rồi ghép vào dưới da của người mất tai, như vậy không phải là mọc ra một cái tai hay sao? Nghiên cứu này nếu làm được sâu, hoàn toàn có thể mở được một nhà máy y học sinh vật đến lúc đó mỗi người đều có thể đặt làm tổ chức hoặc bộ phận mà mình cần ở nhà máy này, thay đổi lắp đặt đơn giản như là ghép thay đổi linh kiện máy móc ấy.”

“Thế thì thật là thần kỳ!” Doãn Kiếm trầm trồ nói nhưng sau đó cậu lại ý thức được điều gì đó, lo lắng hỏi: “Này, không phải là em làm mất con chuột đã mọc tai đã rồi chứ?”

“Suýt nữa!” Dư Tĩnh thè lưỡi, “Hôm đó em là người về cuối cùng, quên không đóng lồng nuôi, lũ chuột bên trong tất nhiên là chạy hết ra ngoài, chui rúc lung tung trong phòng thí nghiệm. Đến tận ngày hôm sau mới phát hiện ra, em vội gọi tất cả các bạn cùng học đến bắt. Kết quả đúng là may mắn, không ngờ con chuột mọc tai đó vẫn ở trong cái thùng dung dịch bỏ đi dưới gầm bàn. Chắc là nó chạy lung tung khắp nơi, rơi đúng vào cái thùng rồi không ra được. Cho nên cuối cùng mặc dù mất mấy con chuột, nhưng con quan trọng nhất vẫn còn.

Nếu không thì đúng là chết - Đó là thành quả nghiên cứu trong nửa năm vừa rồi của cả phòng thí nghiệm đây.”

“May mà vẫn còn.” Doãn Kiếm thở phào nhẹ nhõm, “Lỗi của em còn chưa lớn lắm.”

“Như vậy cũng không nhỏ đâu.” Dư Tĩnh nhăn nhó, “Đúng mấy hôm đó tâm trạng cô Trang không vui, cô ấy bực mình, phân luôn cho em xuống khoa Bệnh lý.”

Doãn Kiếm nhìn về đồng cảm: “Em bị phân xuống bao lâu rồi?”

Dư Tĩnh nhảm tính: “Phải đến hơn mười ngày rồi ấy nhỉ?”

“Mười ngày? Doãn Kiếm chột nghĩ ra, cậu cười hì hì nói: “Coi như em số đen. Lý Tuấn Tùng mất tích đúng vào mấy hôm đó, tâm trạng Trang Tiểu Khê vui vẻ thế nào được? Em lại nhảm đúng lúc cô ấy có chuyện không may để gây chuyện!”

Ai bảo là không phải chứ? Dư Tĩnh tự than thân trách phận, thở dài một tiếng. Bỗng cô dường như cảm giác được gì đó, vội ngồi lên ngay ngắn, không dám nói thêm câu nào.

Có tiếng bước chân từ đầu hành lang bên kia vọng tới, mỗi lúc một gần hơn. Khi tiếng bước chân dừng lại, Kha Thủ Cần xuất hiện ở cửa. Ông ta nghiêm nét mặt, tâm trạng có vẻ không vui lắm.

“Chủ nhiệm Kha, chào anh!” La Phi đứng dậy chào, “Chúng tôi đến tìm anh để tìm hiểu một vài việc, chủ yếu là về vụ án của Lý Tuấn Tùng.”

Kha Thủ Cần lừ lừ “ừ” một tiếng, đưa mắt quan sát căn phòng, cuối cùng ánh mắt ông ta dừng lại trên người Dư Tĩnh, bực bội nói: “Cô về đi, ở đây hết việc của cô rồi.”

Dư Tĩnh ngoan ngoãn đứng lên. Khi này cô vui nhộn hoạt bát là thế mà trước mặt Kha Thủ Cần thì ngoan như thỏ. Lúc cô đi ra khỏi phòng, Kha Thủ Cần lại nhìn theo lưng cô quát: “Ngu dốt, việc gì cũng làm không ra hồn.”

Dư Tĩnh hiển nhiên đã nghe thấy lời trách móc của thầy. Cô cúi đầu bối rối đưa tay vuốt tóc bên vành tai.

Trước mặt người ngoài, ném ra những lời mang tính sỉ nhục như vậy đối với một cô gái trẻ, dường như có phần quá đáng. Doãn Kiếm không kìm được định lên tiếng bênh vực, nhưng La Phi ở bên cạnh liền đưa mắt nhìn ngăn sự bột phát của cậu lại.

Kha Thủ Cần đi đến bên cửa sổ, vừa kéo ghế ngồi xuống, vừa kêu ca: “Cảnh sát các anh cũng thật là. Lúc tôi muốn nói thì không cho tôi nói. Bây giờ tôi không có tâm trạng, các anh lại đến làm phiền tôi!”

Mặc dù khó chịu với cách hành xử của đối phương, nhưng dù sao cũng đang ở địa bàn của người khác, đành phải lịch sự một chút. La Phi cố gắng nói với giọng mềm mỏng: “Bây giờ tình hình lại có thay đổi mà. Anh chắc cũng biết đấy, Lý Tuấn Tùng đã bị giết hại rồi. Mục đích của hung thủ không chỉ là tiền, mà còn có động cơ giết người để trả thù. Cho nên chúng tôi buộc phải điều tra rõ toàn bộ các mối quan hệ xã hội của Lý Tuấn Tùng.”

“Tôi đã nói từ lâu rồi, phải điều tra từ những người quen bên cạnh, các anh điều tra chưa?” Kha Thủ Cần hást cảm hỏi La Phi, điệu bộ như thể ông ta chính là người làm chủ cuộc đối thoại này.

Tay này đúng là được đằng chân lân đằng đầu. La Phi thấy nếu cứ thuận theo đối phương sẽ chỉ càng lúc càng bị động, anh quyết định thay đổi chiến lược, liền cười nói: “Danh sách mà Trang Tiểu Khê liệt kê ra, chúng tôi đã điều tra toàn bộ rồi, không phát hiện ra đối tượng khả nghi. Có điều trong danh sách hình như còn thiếu một người, cũng không biết là Trang Tiểu Khê sơ suất bỏ qua, hay là cố ý không viết?”

“Ồ?” Kha Thủ Cần chớp chớp mắt, “Ai thế?”

La Phi hỏi vòng: “Dư Tĩnh phải về viện Y học để họp, là thầy giáo thực tập của cô ấy, anh hẳn là đã biết trước việc này đúng không? Như vậy có nghĩa là anh cũng biết lịch trình công việc của Trang Tiểu Khê vào buổi chiều hôm đó nhỉ?”

“Ý anh là nghi ngờ tôi!?” Kha Thủ Cần nổi giận trợn tròn mắt, “Hôm đó tôi bắt đầu làm việc từ 8 giờ, ở khoa Bệnh lý làm phân tích suất, cho đến lúc Trang Tiểu Khê gọi điện thoại đến, tôi mới xin nghỉ để đi chuẩn bị tiền cùng bà ấy. Anh có thể hỏi mọi người trong khoa, xem có phải là như vậy không?”

“Cho nên phải điều tra mà.” La Phi thủng thẳng nói, “Chúng tôi nêu điểm khả nghi ra, anh có thể giải thích. Không phải chúng tôi có ý nhằm vào anh. Phá án là một quá trình như vậy.”

Cơn giận của Kha Thủ Cần dường như đập vào một đồng bóng, không trút đi đâu được, đành hậm hực nói: “Thế bây giờ tôi giải thích xong rồi, các anh có thể đi được chưa?” Dừng lại một lát, lại nói: “Hơn nữa hôm đó lúc tên bắt cóc lấy mất số kim cương, tôi ở trong nhà thi đấu suất còn gì, việc này có thể đổ cho tôi được à?!”

“Anh đúng là không có thời gian gây án. Có điều...” La Phi chuyển hướng câu chuyện, “Việc này cũng không thể loại trừ khả năng có nhiều người cùng gây án.”

Kha Thủ Cần không ngờ La Phi vẫn còn một mũi tấn công như vậy, vốn tưởng là thành trì phòng thủ vô cùng vững chắc, không ngờ lại lập tức có sơ hở. Mặt ông ta đỏ lựng, im miệng một lúc, rồi bực tức nói: “Ồ, đầu tiên là tôi bắt cóc Lý Tuấn Tùng, sau đó tự cho Trang Tiểu Khê mượn kim cương, rồi lại mất công mất sức tìm người lấy số kim cương đó đi? Tôi bị điên hả!”

“Nghe nói từ trước tới giờ anh có tình cảm đặc biệt với Trang Tiểu Khê. Nếu mà vừa có thể loại bỏ được tình địch, lại vừa thể hiện được bản thân trước người mình yêu, cũng là một chiêu nhất cử lưỡng tiện đấy chứ.” La Phi vẫn nói với cái giọng thủng thẳng như vậy, nhưng mỗi câu đều đánh trúng chỗ đau của đối phương, khiến ông ta mệt mỏi không biết phải ứng phó thế nào.

Kha Thủ Cần nhận ra gã trước mặt này là một đối thủ khó nhằn. Ông ta bắt đầu ép bản thân phải bình tĩnh lại. Khi lên tiếng lần nữa, giọng ông ta không còn oang oang như trước nữa, đồng thời thái độ cũng điềm đạm hơn nhiều.

“Tôi thích Trang Tiểu Khê. Chuyện này rất nhiều người đều biết, cũng không có gì phải giấu. Nhưng...” Ông ta chăm chú nhìn La Phi, “Nếu các anh cho rằng tôi muốn loại trừ Lý Tuấn Tùng để thay vào chỗ anh ta, thì nhằm to rồi.”

“Ồ? Không lẽ anh không muốn được ở bên Trang Tiểu Khê sao? Bao nhiêu năm nay, anh vẫn một mình, không phải là vì chị ấy sao? Hơn nữa, thời gian trước Trang Tiểu Khê muốn ly dị Lý Tuấn Tùng, chính là một cơ hội tốt đối với anh đúng không?”

“Thích một người thì nhất định phải ở bên người đó hay sao?” Kha Thủ Cần vặn lại, “Ai mà chưa từng lĩnh giáo tính cách Trang Tiểu Khê? Các anh thấy tôi và bà ấy có thể ở với nhau một cách yên bình được không? Tình yêu và hôn nhân không hề giống nhau, chúng tôi đều là những người cận kề tuổi 50 rồi, còn không hiểu điều này hay sao? Mặc dù tôi coi thường Lý Tuấn Tùng, nhưng tôi rất rõ, chỉ có người đàn ông như anh ta mới có thể đi cùng Trang Tiểu Khê đến hết cuộc đời. Còn tại sao tôi lại độc thân? Hừm, chuyện này là một vấn đề hoàn toàn không liên quan, tôi không có nghĩa vụ phải trả lời.”

Những lời này được nói ra với logic ý tứ rất rõ ràng, thái độ đúng mực, hoàn toàn khác với Kha Thủ Cần trước đó. La Phi gật đầu tán thành: “Như thế mới phải mà. Không khí như thế này, chúng ta mới có thể nói rõ ràng từng chuyện một.”

Kha Thủ Cần khoanh tay trước ngực: “Còn chuyện gì nữa, nói tiếp đi.”

“Nói về chuyện thiêu hủy tiêu bản nhé.” La Phi nói, “Không phải việc này trước đây đều giao cho Dư Tĩnh làm à, mấy hôm nay tại sao anh lại đích thân động tay?”

“Bởi vì cô ta không làm cho tử tế. Cô ta để sư phụ Miêu, người trông nhà chứa xác làm hộ, mỗi ngày đưa cho đối phương năm tệ - việc này đã bị tôi phát hiện.”

“Chỉ cần cô ấy hoàn thành nhiệm vụ là được mà, anh quan tâm đến chuyện cô ấy tự làm hay thuê người khác làm làm gì?”

Kha Thủ Cần giữ bình tĩnh, hỏi lại: “Thế anh bảo tại sao tôi phải làm thế?”

“Có thể anh chỉ là không muốn bị sư phụ Miêu bắt gặp lúc đêm hôm khuya khoắt đúng không?”

Kha Thủ Cần đã nghe ra ngầm ý của đối phương: “Anh cho rằng tôi sẽ làm những việc mờ ám vào lúc nửa đêm? Cho nên kiểm soát, không cho Dư Tĩnh thiêu hủy tiêu bản nữa, tránh để không bị quấy rầy lúc nửa đêm khi sư phụ Miêu đến?”

La Phi gật đầu, rồi lại nói: “Chỉ là một suy đoán.”

“Thế thì anh nói thẳng luôn đi, tôi làm cái gì lúc nửa đêm?”

“Thiêu hủy một số thứ gì đó.”

“Thiêu hủy cái gì?”

La Phi chuyển hướng câu chuyện, anh hỏi: “Anh bắt đầu lại việc tự thiêu hủy tiêu bản cụ thể từ khi nào?”

Kha Thủ Cần đáp: “Ba hôm trước.”

“Ba hôm trước?” La Phi nheo mắt lại, “Gần như đúng vào khoảng thời gian Lý Tuấn Tùng bị giết hại.”

Kha Thủ Cần ngớ ra, ông ta ngạc nhiên nói: “Anh cho là tôi thiêu hủy xác của Lý Tuấn Tùng?”

“Thông cáo yêu cầu hợp tác hỗ trợ điều tra đã được công bố trong phạm vi toàn thành phố mấy lần rồi. Nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai phát hiện ra xác của Lý Tuấn Tùng, điều này cho thấy hung thủ đã tìm ra một cách giấu xác rất tốt.” La Phi nhún vai nói, “Mà chỗ các anh lại có phòng thiêu hủy, nên tôi tự nhiên liên tưởng đến thôi.”

“Trí tưởng tượng của anh đúng là phong phú.” Kha Thủ Cần cười nhạt nói, “Có điều ở cửa ra vào của tòa nhà này có lắp đặt camera giám sát. Bây giờ mời các anh ra phòng bảo vệ kiểm tra xem mấy đêm nay tôi có thiêu hủy gì không.”

“Tôi cũng đã chú ý thấy cái camera giám sát đó rồi. Đầu ống kính chiếu thẳng vào lối đi nhỏ ở chỗ cửa tòa nhà. Đối với những người quen thuộc địa

hình, chỉ cần đi sát theo mép thường phía bên của tòa nhà là có thể tránh được camera nhĩ.”

“Cho nên kể cả là kiểm tra camera giám sát không thấy, tôi cũng không thể thoát khỏi phạm vi khả nghi?”

La Phi xòe tay: “Ai bảo việc này lại trùng hợp như vậy chứ? Đúng vào thời điểm Lý Tuấn Tùng bị giết hại, anh lại nhận lại việc thiêu hủy tiêu bản.”

“Thế thì tôi đúng là một thằng ngu!” Kha Thủ Cần phần nộ nhe miệng nói, “Chẳng nhẽ tôi không thể sớm hơn vài ngày được à? Lý Tuấn Tùng đã mất tích một tuần trước khi bị giết hại, hành động của tôi lại không có tí kế hoạch nào à? Hơn nữa, cho dù là tôi muốn tránh sự phụ Miêu, tôi cũng không cần phải khổ sở thế chứ? Tôi hoàn toàn có thể đợi sự phụ Miêu thiêu hủy xong tiêu bản rồi vào mà! Hà cứ gì phải khiến mình dính vào mối nghi ngờ rở như thế?”

“Nói như vậy cũng có lý đấy.” La Phi sờ tay lên cằm mình, “Có điều tôi vẫn muốn nghe một lời giải thích hợp lý: Tại sao anh phải tự thiêu hủy tiêu bản?”

Kha Thủ Cần một lần nữa kiểm chế cảm xúc của mình, sau đó ông ta nghiêm nghị nhìn La Phi, hỏi: “Anh có biết khoa Bệnh lý là nơi như thế nào không?”

“Là nơi làm phân tích bệnh lý và giám định tử vong.”

“Đúng vậy. Những thứ được đưa đến đây, hoặc là tiêu bản bệnh lý - Chúng tôi phải căn cứ vào những tiêu bản này đưa ra chẩn đoán chính xác; Hoặc là xác chết - Chúng tôi phải phân tích tìm ra nguyên nhân tử vong của xác chết. Cho nên tòa nhà hai tầng này, mặc dù không bao giờ có bệnh nhân còn sống đi vào, nhưng chỗ này lại là nơi quyết định sự sống chết của bệnh nhân. Anh thấy những tiêu bản đó rất bản phải không? Nhưng mỗi một tiêu bản đều tương ứng với một sinh mạng, “Anh thấy xác chết đáng sợ đúng không? Nhưng cuối cùng rồi một ngày có thể mỗi chúng ta đều sẽ phải đến đây đón nhận lần chẩn đoán cuối cùng của cuộc đời. Đó chính là ý nghĩa tồn tại của khoa Bệnh lý. Tại sao tôi không thể chấp nhận cách làm của Dư Tĩnh? Bởi vì cô ta đã phỉ báng nơi thần thánh này - cô ta bán những tiêu bản đó đi bằng năm tệ, đó là một sự chà đạp đối với sinh mệnh!”

La Phi im lặng, dường như cảm động trước những lời nói của đối phương. Giây lát sau, anh khoát tay: “Thôi được, tôi tôn trọng tình cảm này của anh, chúng ta chuyển sang chủ đề khác.”

Kha Thủ Cần ôm vai, làm ra vẻ “kính cẩn lắng nghe”.

“Anh nói về lần giám định tử vong mà anh làm cho Vương Ngọc nửa năm trước đi.” La Phi hỏi, “Tại sao anh muốn đưa ra một kết quả vô cùng bất lợi đối với cả bệnh viện và đồng nghiệp?”

Câu trả lời của Kha Thủ Cần vô cùng đơn giản: “Bởi vì kết quả này là sự thật.”

“Ừm...”, La Phi trầm ngâm một lúc, đi vào chủ đề này từ một góc độ khác, “Anh có biết không? Vương Cảnh Thạc đã từng xuất hiện ở hiện trường trao đổi tiền chuộc tại sân vận động Kim Sơn, nhưng kết quả điều tra sau đó phát hiện, anh ta chỉ là bị tên bắt cóc lợi dụng, trở thành miếng mồi để che mắt cảnh sát. Chiêu này cố nhiên thâm hiểm, nhưng cũng để lộ ra một số sơ hở của tên bắt cóc.”

Kha Thủ Cần phản ứng rất nhanh: “Tên bắt cóc chắc chắn là người biết vụ mâu thuẫn điều trị nửa năm trước.”

“Vụ mâu thuẫn đó chính là do anh gây ra, đúng không? Tôi nói như vậy có phần quá đáng, nhưng rất nhiều người đều nghĩ như vậy. Sau đó Lý Tuấn Tùng đã bị mất việc, tiếp đó dẫn đến chuyện Trang Tiểu Khê đòi ly dị anh ta. Còn Vương Cảnh Thạc cũng bị tên bắt cóc lợi dụng. Nếu đem những việc này ra phân tích đồng thời, khiến người ta không thể không nghĩ đến mối liên quan giữa chúng...”

“Đúng thế, những việc này cứ như một mình tôi làm.” Kha Thủ Cần “hừ” một tiếng, lại nói: “Có điều, tôi nói rõ cho anh biết: Cho dù là tôi có thể dự liệu được sau này sẽ gây ra nỗi phiền phức lớn như vậy, tôi cũng vẫn đưa ra một kết quả chân thực!”

“Đây là thái độ nghề nghiệp của anh, là nguyên tắc của anh, không bao giờ lung lay?”

Kha Thủ Cần gật đầu một cách kiên định.

La Phi chăm chú nhìn đối phương, từ từ nheo mắt lại: “Nếu như vậy - Thế quả tim giám định vào hai hôm trước thì sao? Tại sao lại phải đánh tráo?”

Kha Thủ Cần lập tức đưa mắt lại, dường như không ngờ tới đối phương sẽ đưa ra câu hỏi như vậy. Ông ta nhìn vào mắt La Phi một lúc, rồi vặn hỏi: “Việc này là Tiêu Gia Lân nói với anh đúng không?”

La Phi im lặng, coi như mặc nhận.

“Tôi biết ngay là anh ta.” Kha Thủ Cần khẽ nhếch mép, nở nụ cười khinh miệt, “Đúng là một kẻ tiểu nhân! Anh ta đã không ưa tôi từ lâu rồi, tháng trước đã cài một nhân viên kỹ thuật vào khoa Bệnh lý, chỉ để theo dõi tôi.”

“Anh không muốn giải thích à?” La Phi thấy hơi kì quặc, trước những câu hỏi của anh, Kha Thủ Cần luôn có thái độ đối đầu nghênh chiến. Lúc này tại sao lại bắt đầu cân lên đặt xuống và nói sang chuyện khác như vậy?

“Có gì mà phải giải thích?” Không ngờ Kha Thủ Cần chặn luôn lời La Phi, giọng rắn đanh, “Việc này thì liên quan gì đến anh?”

“Có thể sẽ nhanh chóng có liên quan đấy.” La Phi nhắc nhở đối phương, “Công ty bảo hiểm đã tiến hành điều tra nội bộ rồi đúng không? Nếu họ khẳng định là có dấu hiệu lừa tiền bảo hiểm, thì sẽ thành án hình sự, đến lúc đó vẫn phải giao cho tôi.”

“Thế thì anh cứ đợi đến lúc có án hình sự rồi hỏi.”

“Nếu đợi đến lúc công ty bảo hiểm báo án, thì chúng tôi sẽ phải có biện pháp mạnh với anh đấy.” La Phi lắc đầu, không hiểu tại sao thái độ của đối phương lại rắn như vậy.

Đột nhiên có người nói: “Không phải, cảnh sát La, việc này không phải như anh nghĩ đâu!” Người nói không phải là Kha Thủ Cần mà là một cô gái. Ba người trong phòng nhìn về phía phát ra tiếng nói, người xuất hiện ở cửa chính là Du Tĩnh.

Kha Thủ Cần ngó ra, tiếp đó liền quát với thái độ vô cùng gay gắt: “Sao cô còn chưa về hả?”

“Em... em đi thu dọn sách ạ.” Du Tĩnh vừa nói vừa giơ chiếc ba lô ra, có điều việc thu dọn ba lô sách hiển nhiên là không mất nhiều thời gian đến thế. Cô gái chắc là cố ý nghe lén ở ngoài cửa đây.

“Đi về ngay!” Kha Thủ Cần bực bội khoát tay, “Ở đây không có việc của cô!”

“Sao lại không có việc của em?” Du Tĩnh lấy can đảm bật lại đối phương một câu, sau đó quay đầu nói với La Phi, “Hoàn toàn không phải là thầy Kha cố đánh tráo đầu ạ. Chỉ là... chỉ là vốn là quả tim ấy bị em làm mất rồi.”

“Giờ ạ! Cô nói luyên thuyên gì thế hả?” Kha Thủ Cần đập bàn đứng dậy.

Quả tim làm sao lại bị mất? La Phi chuyển hướng suy nghĩ, nhanh chóng hiểu ra cơ sự. Anh nhìn cô gái hỏi: “Bị sư phụ Miêu thiêu hủy mất rồi à?”

“Vâng.” Du Tĩnh nhìn Kha Thủ Cần, lại nhìn La Phi, sợ sệt nói: “Hôm đó sau khi làm xong giám định, em để quả tim ở phòng phân tích. Rồi quên không cất đi, kết quả là bị lẫn vào trong số tiêu bản cần đem thiêu hủy. Sư phụ Miêu cũng không biết, buổi tối đến đã thiêu hủy luôn cả.”

Kha Thủ Cần thấy cô gái nói ra sự thật lừ lừ “hừm” một tiếng, rồi ngồi phịch xuống ghế. Còn La Phi ở bên cạnh thảm gật đầu: Hóa ra là như thế! Một loạt những sự việc này đều có thể hiểu được rồi - Đầu tiên là Du Tĩnh làm mất quả

tim, thế là mới lộ ra chuyện thuê sư phụ Miêu. Sau đó Kha Thủ Cần mới không cho cô gái tiếp tục thiêu hủy tiêu bản nữa, đồng thời tìm một quả tim khác thay vào.

Lại nghe thấy Dư Tĩnh nói tiếp: “Em cứ nghĩ là chuyện này cũng không có gì ghê gớm. Vừa nãy mới biết công ty bảo hiểm đã đang điều tra... Nhưng thầy Kha thực sự không lừa tiền bảo hiểm, báo cáo của thầy đưa ra tuyệt đối chân thực. Các anh đừng bắt thầy!” Nói đến cuối, do vừa lo lắng lại vừa sợ, giọng cô bắt đầu như muốn khóc.

“Cô sợ cái gì?” Kha Thủ Cần không kìm được lại đứng lên, “Mỗi bước kiểm tra của chúng tôi đều có ghi chép đầy đủ, sợ gì kiểm tra! Chỉ cần tôi không làm việc trái lương tâm, kẻ nào bắt được tôi?”

“Nhưng việc làm mất quả tim cuối cùng cũng không thể giấu được đúng không?” La Phi nhìn Kha Thủ Cần nói, “Đến lúc đó, người nhà mà gây sự, thế nào cũng phải có người đứng ra gánh trách nhiệm.”

“Đây là trách nhiệm của em, em tự chịu!” Dư Tĩnh vừa nói vừa dững cảm ưỡn thẳng ngực.

“Cô chịu cái cục cứt!” Kha Thủ Cần thô tục mắng một câu khiến cô gái rụt lại, “Một thực tập sinh ranh con như cô, để xảy ra việc này, ít nhất cũng sẽ kỷ luật nặng. Cô còn muốn tốt nghiệp không hả?”

Cô gái bặm môi, cô đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nước mắt chỉ trực tràn ra.

“Việc này để tôi xử lý là xong thôi. Cái thằng khốn Tiêu Gia Lân, cũng chỉ bắt nạt được Lý Tuấn Tùng, hắn làm gì được tôi?” Kha Thủ Cần vỗ ngực rất anh hùng, sau đó quay sang quát cô gái: “Cho nên đã bảo rồi, cô không hiểu gì thì đừng có gây thêm phiền phức! Đồ ngu, ngu quá đỗi! Tôi đúng là không thể nào chịu nổi cô!”

Dư Tĩnh không kìm được nữa, nước mắt tuôn ra lã chã.

“Đừng có khóc nữa! Đi về mau!” Kha Thủ Cần ra lệnh bằng giọng điệu tuyệt đối không cho phép phản kháng. Cô gái ngoan ngoãn quay người, lau nước mắt ra về.

Kha Thủ Cần ngồi vào ghế, ông ta để cảm xúc lắng xuống, rồi nhìn La Phi nói: “Cảnh sát La, bây giờ anh biết tất cả mọi việc rồi. Anh có muốn cái loại ngu dốt đó không thể tốt nghiệp được không?”

La Phi mỉm cười: “Tôi chỉ điều tra vụ án Lý Tuấn Tùng. Cho nên tất cả mọi chi tiết liên quan đến Lý Tuấn Tùng tôi đều phải biết sự thật. Còn về chuyện quả tim đó rốt cuộc là do ai làm mất - Việc này có liên quan gì đến tôi đâu?”

Kha Thủ Cần cũng mỉm cười. Đây là lần đầu tiên ông ta nở mặt nụ cười thân thiện như thế trước mặt La Phi.

Sinh viên đặt cho tay đó một biệt hiệu, gọi là “Kha Trán Ác.” Trên đường rời khỏi khoa Bệnh lý, La Phi kể cho Doãn Kiếm biết chuyện này.

“Ồ, thế là sao?”

“Cậu có thấy rất hình tượng không?”

“Đúng thế, lão đó đối với sinh viên quả là dữ thật...”

Nhưng La Phi lại lắc đầu: “Không phải là vấn đề dữ. Cậu chưa đọc tiểu thuyết à? Mặc dù Kha Thủ Cần khiến cho người ta ghét, nhưng ông ta chưa bao giờ là người xấu cả.”